

Nakakadiri ~ Isang Gotiko Epiko

ni GE Graven

Kabanata XII

Reims, France ~ Château de Blasi ~ Hunyo, 1348

~**Isang** hapon ng Hunyo ang sumalubong sa pagsisimula ng isang pininturahang paglubog ng araw habang ang nagliliyab na mga kulay ay nakapatong sa naghihingalong kalangitan. Nakatayo si Blasi na ang kanyang mukha ay mahigpit na nakadikit sa isang salamin habang nakasilip siya sa bintana ng kwarto ni Alsae sa itaas, ang kanyang hininga ay namumuo dito upang magdulot ng isang malabong halo malapit sa kanyang buong balbas. Sa matigas na init ng tag-araw na nananatili sa silid, isang butil ng pawis ang namumuo sa kanyang sentido. Kahit na may mga peklat ng mga butas-butabas at kupas na laman na umaabot sa haba ng kanyang mga binti, nakatayo siyang walang tulong at nasa maayos na kalusugan. Isang mesa na gawa sa kahoy ang nakatayo sa tabi niya, na sumusuporta sa isang maalikabok na plorera ng mga bulaklak na papel na ibinigay ni Renee kay Alsae ilang araw lamang bago ang kanyang huling pakikipag-ugnayan sa Crecy. Ang mga punit-punit na talulot ng bulaklak ay ebidensya sa mga gutom na gamu-gamo mula noon ay natuyo at naging isang hanay ng tambak sa paanan ng pasimano.

“Para silang mga langgam. Sino ang maglilibing sa kanilang lahat?” bulong ni Blasi; ang kanyang mala-salaming mga mata ay nakatitig sa malayo. Sa pangunahing kalsada na nagmamarka sa simula ng ari-arian ni Blasi, isang patuloy na hanay ng mga dumadaang may salot ang nakahanay sa eskinita. Mula sa mataas at malayong kinatatayuan ni Blasi, nakita niya sila na parang isang walang katapusang hanay ng mga multo na insekto, patuloy na

naaanod palabas ng lungsod bago mawala sa kanayunan. Bata at matanda, mayaman at mga mahihirap, kalalakihan, kababaihan, at mga bata—lahat-lahat at palabas na gumagalaw na parang mga huling hakbang ng isang buong lungsod, na hinatulan na sa bitayan. Sa malawakang pag-alis, karamihan sa kanila ay naglalakad, dala ang kakaunti nilang kaya. Ang iba, na halos hindi makabuhay ng kanilang sarili, ay natitisod na parang naglalakad na kamatayan. Paminsan-minsan, ang mga karwaheng hila ng kabayo na puno ng karga ay dumadaan sa gitna ng hanay na pa-hilaga, ang kanilang mga gulong ay halos hindi lumilipas sa mga araw—mga patay na bangkay na nagkalat sa tabi ng kalsada. Pinunasan ni Blasi ang hamog mula sa salamin ng bintana. "Saan may sapat na pinagpalang lupain para makapasok sa isang buong bayan—o hindi mabilang na mga lungsod, kahit na? 'Ito ay isang napakalaking kabaliwan; ang salot na ito ay."

Tinawag siya ni Alsae mula sa kanyang balikat at narinig ni Blasi ang lumalaking tensyon sa boses nito. "Kung lalapit sila, huwag mo silang papasukin, Francois. Hindi natin sila matutulungan. Sabihin mo sa akin na "Hindi mo gagawin!"

"Sinisigurado ko ang mga pinto at bintana," diretsong sagot ni Blasi, habang nanatiling nakadikit ang mukha sa salamin. "Ligtas tayo gaya ng inaasahan."

Lumipas ang isang sandali bago siya pinagaitan ni Alsae; "Pinakiusap ko sa iyo na umalis ka na sa château! Kami ay nasa matinding panganib. Sa buhay ko, hindi ko mawari kung bakit hinayaan kitang kumbinsihin ako. Isang kakilabot na bagay ang mangyayari. Pakiramdam ko, isa lamang masamang palatandaan!

Tumanggi si Blasi na sumagot; sa halip, pinag-aralan niya ang masikip na kalsada.

"May oras pa tayo, Francois! Pakinggan mo ako—sa likod ng mga kuwadra ay may isang daan na puno ng mga halaman sa kakahuyan. Madalas na hinihila ni Renee ang kanyang kariton dito. Maaari nating ikarga ang kariton at ikabit ang kabayo mo—"

Pinutol siya ni Blasi. "Huli na ang lahat, Alsae."

"Hindi! At kung si Michael ay mamatay sa kamay ng iyong pagtitiis— matitiis mo ba ang ganoong isang krus? Kaya mo ba, Jean-Francois Blasi?"

"Ligtas siya," sabi ni Blasi. "At ligtas ka rin. Sa aming pananampalataya, magiging maayos din tayo."

Bumuntong-hininga si Alsae at bumulong, "Kung pahihintulutan lamang ng Panginoon; at umaasa akong gagawin Niya iyon." Tumango si Blasi. "Gagawin niya."

"Isa pa, Francois; ayaw kong palihim mong sabihin kay Michael na sasakay siya sa magulo at matigas na kabayong iyon. Dapat ay itinabi mo na lang ang isa, gaya ng iginiit ko."

Kumunot ang noo ni Blasi at yumuko. "Kailangan ba nating pag-isipan ulit 'yan?"

"Kailangan natin!" bulalas niya. "Kailangan natin, kung gusto mong magtago ng napakaraming sikreto. Hindi mo ba ako naaalala bilang masugid na asawa ng iyong kapatid at mapagmahal na ina ng iyong pamangkin? Hindi ba't lagi kitang binubuksan sa ating abang tahanan? Hindi ba't lagi kitang inaalagaan sa oras ng pangangailangan? Hindi ako ang Ingles, Francois, at hindi ko pinatay ang mga kapatid mo!

Lumington si Blasi; namumula at namamaga ang kanyang mga mata. "Bakit mo ako kailangang saktan nang ganito? Ano ang gusto mo?"

hilingin ko, kung hindi?”

“Gusto ko ang katotohanan!” bulalas ni Alsae. “Nakikiusap ako sa iyo.”

“Ah.” Yumuko si Blasi at humagikgik. “Ang *totoo lang?*”

“Oo; gusto kong marinig si Jean-Francois na sabihin sa akin ang lahat ng katotohanang itinago sa akin ni Cardinal Blasi.

Matutugunan ba niya ang isang mapagpakumbabang kahilingang ito para sa akin?”

Hinalughog ni Blasi ang silid habang pinag-iisipan ang prangka ngunit tila imposibleng kahilingan nito, ngunit walang kagamitan sa iisang kwarto ang nakakaagaw ng kanyang tingin para balewalain siya.

Sabik na tumitig. Kinagat niya ang labi, ibinaba ang mga balikat, at bumuntong-hininga nang malalim. “Kung mapipilit ka, sasabihin ko ang lahat.” Tumalikod siya sa kanya at tumingin sa labas ng bintana

bago nagpatuloy; “At kapag nalaman mo na ang katotohanan, umaasa akong makakahanap ka ng lugar sa iyong puso upang patawarin ako at marahil ay pahalagahan ang una kong dahilan kung bakit hindi ako lubos na prangka.”

Pinagsabihan siya ni Alsae. “Ang totoo, Francois.”

Sumunod si Blasi. “Mabuti naman. Nagsimula ito sa aking silid, sa aking apartment sa Château Rouge, sa Avignon, nang magising ako sa isang hindi inaasahang pagbisita.”

Sumandal siya sa bintana, pinagmamasdan ang patuloy na pag-usad ng mga nagdaraan habang ikinukumpisal niya ang lahat—ng kanyang mapalad na pagkakataong makita ang espiritu ni Jacque—ng mahirap na pagpasok sa Apocrypha—ng pagkakatuksa sa Gatestones na itinago ng Holy Sede—ni Haring Philip at Papa Clemente, at isang plano ng papa na kinabibilangan ng pagpapahiram—kay Kapitan Bourne at Abbot Vonig, at ang kanyang mahirap na pananatili sa Gardiens Abbey—ng kalaunan ay pagbubukas ng Gatestone—at, ng kanyang mga malubhang pinsala at ang kanyang muntik nang pagtakas mula sa Abbey sakay ng kabayo ng Kapitan . At sa buong ipinahayag na paggunita ni Blasi, hindi siya pinutol ni Alsae. Bilang pagtatapos, lumingon si Blasi, at sinabing, “Ayan na. Lahat na, Alsae.”

Itinuro ni Alsae ang nanginginig na daliri sa mesa sa tabi niya. “Yung mga lumang papel diyari ; iyon ba ang mga pahinang binabanggit mo?”

Lumayo si Blasi sa mesa at tumango nang may pagkakasala, inamin, “Karamihan sa kanila; ang iba ay nawala sa hangin.” Tumalikod siya, ibinalik ang kanyang atensyon sa masikip na lugar kalsada. Bumuntong-hininga siya. “Wala na akong dapat sabihin, Alsae. Patawarin mo ako sa hindi ko pagbubunyag nito bago pa man.” Napaangat ang panga ni Blasi at nanigas sa pag-asam ng isang malupit na saway, ngunit, tanging katahimikan na parang libingan ang namayani sa pagitan nila.

Sa wakas, pinawi ni Alsae ang matagal na katahimikan nang may panibagong lakas. “Hindi ko marinig si Michael! Marahil ay nasa labas siya—kasama nila. Francois!”

“Huwag kang mag-alala; nagpapahinga siya,” pagtiyak ni Blasi sa kanya, “Ligtas siya.” Patuloy na sumilip sa bintana, bahagyang ibinaling niya ang kanyang tingin at tumingin sa isang sinaunang puno ng poplar, na may malawak na nakabukang mga sanga.

"Kahanga-hanga," tugon niya, ang kanyang boses ay mas relaks at marahil ay may bahid ng kahit kaunting katatawanan. "Francois, medyo masigla siya buong araw—napagod ako nang husto. Ang dami niyang sigla—katulad ng kanyang ama. Balang araw, makukuha niya ang puso ng isang maswerteng babae tulad ng ako. At sa aba ng babaeng nabibighani sa kanyang alindog."

Nabulunan si Blasi; may panibagong luha na humabol sa kanyang pisngi at nawala sa kanyang balbas. "Ligtas tayo," sagot niya, habang nakatitig sa ilalim ng puno ng poplar sa isang maliit na marker na gawa sa kahoy na may buntong lupa sa harap nito. Kakalibing lang niya ng bata noong isang araw.

Nag-alay si Alsae ng sarili niyang pag-amin; "Mayroon akong ibabahagi sa iyo at magiging prangka rin ako. Habang natutulong ka, pumunta ako sa panaderya para bumili ng bagong tinapay. Mabuti pa't gutom ka na; umaapaw na ang ulam mo. At maaaring ikatuwa mo na malaman na sasama sa atin ang kapatid mo sa hapunan." Natawa siya. "At sa pagkakataong ito, nangako na siya na darating siya bago lumubog ang araw. Naku, makinig ka! Darating na siya ngayon. Renee!" Huminga nang malalim si Alsae.

"Kailangan mong magpahinga. Magdadala ako ng pagkain, tubig, at mga bagong linen," tugon ni Blasi habang iniinda ang sarili palayo sa bintana, ang kanyang mga mata ay napadako kay Alsae habang ito ay nakayuko sa gilid ng kanyang kama at basang-basa ng pawis. Ang kanyang maselang nakataas na braso ay nakaunat sa kanyang kutson, nakalutang sa ere, na parang inaabot ang isang bagay o taong hindi nakikita. Itim ang kanyang mga dulo ng daliri; ang kanyang nakangiting mga labi, maitim at tuyot, at ang kanyang malasalaming titig ay nakatitig lamang sa isang guhit sa kisame.

Kinabukasan, nagtrabaho si Blasi sa ilalim ng lumang puno ng poplar, sa pagitan ng mga bagong buntong lupa, nagkakatat ng mga pala ng lupa sa ibabaw ng puntod ni Alsae at tinatakpan ang kanyang huling kamag-anak ng dating kilalang angkan ni Blasi. Itinusok niya ang pala sa lupa at kinalaykay ang mga sirang ugat nang matuklasan niya ang isang karwaheng puno ng karga na nakaparada sa pasukan ng château. Pinigilan ni Blasi ang kanyang mga mata mula sa maaraw na silaw upang mas masuri ang hindi inanyayahang tao. Sa harap ng mga maysakit na nagdaraan, nanatiling nakaparada ang drayber, pinapanood siya na marahil ay isang walang-hiyang maninilip. Isang piraso ng tela ang nakabalot sa kanyang ulo, maliban sa isang hubad na bahagi na nag-aalok lamang ng isang madilim na hiwa kung saan makikita ang isang pares ng mga mata. Maaari siyang maging kamukha ng isang momya na may malapad na sumbrero. Ang drayber ay nakaupo sa ilalim ng araw ng katanghaliang tapat na may mahabang amerikana na nakalawit sa kanya. Sa kanyang nakakatakot na anyo at walang mukha na mukha, kung hindi niya hayagang ipinakita ang kanyang sarili sa liwanag ng araw, maaaring tinipon siya ni Blasi upang maging si Kamatayan, Mismo, na nakaparada sa isang kariton ng bangkay. Gayunpaman, nang ang kakaibang manonood ay hindi nagpakita ng senyales ng karagdang pagsulong, pinaalis siya ni Blasi at binigyang pansin ang mas malubha at agarang mga alalahanin.

Kumuha ang Kardinal ng isang prasko ng lumang suka mula sa puno at iwinisik ang bagong konsagradong laman nito sa puntod ni Alsae, habang binibigkas ang walang-muwang na sinabi ni Michael.

itinuturing na: ang iba pang mga salita. Sa wakas, matapos ang kanyang mga salita, yumuko si Blasi malapit sa paanan ng kanyang balak at tinapos ang kanyang panalangin sa isang paalam na pagbati; “Sumama sa Diyos kay Kristo, Alsae Blasi; mapagmahal na asawa ni Renee Blasi; mapagmalasakit na ina ni Michael Blasi. Amen.” Minarkahan niya ang sarili sa tanda ng krus at yumuko nang may tahimik na paggalang—at pagbabalik -tanaw. At sa sandaling nakababagot; sa kawalan ng huni ng ibon; sa nakakabagot na sirit ng mga kuliglig sa tag-init; sa pangangati at nakakahilong init ng araw, sa pagbubukang-liwayway ng kanyang mapanglaw na kalagayan; at sa nakakabahalang pagbubunyag na ang kanyang anumang ipinahayag na pagsusumamo para sa kapatawaran ay magpakailanman ay hindi pakikinggan ng mga bingi at patay na tainga, umiyak si Blasi. Napaluhod siya at bumagsak sa ibabaw ng bunton, pinagkakalot ang mga kamao ng lupa upang maging mga kumpol na parang, sa pamamagitan ng ilang banal na paraan, ang mas matibay na pag-unawa sa sandali ay maaaring makatulong upang mapilit si Alsae na lumabas ang kanyang kalagayang wala nang lunas. Doon, sa ilalim ng puno ng poplar, sa pagitan ng maruruming kamay at malalakas na hikbi, isang baha ng iyak ang nagdidilig sa lupa. At doon, sa ilalim ng puno ng poplar, pinaglaruan ni Blasi ang masasarap na pagkain ng kanyang mga pagkabigo habang ninanamnam ang isang nakalulunod na kawalan, nilulunod ang sarili sa isang masigasig na halo ng nakaraan at kalungkutan.

'Magandang umaga, Ginoo!' Ginulat si Blasi ng hindi inaasahang tawag, at bigla siyang napaatras. sa pangangatwiran. Tumalon siya at umikot na parang isang walang kamalay-malay na kriminal, pinupunasan ang kanyang mga mata upang makita ang paparating na drayber at ang kanyang kariton. Tinanggal ng estranghero ang kanyang sumbrero, kinalas ang tela sa kanyang ulo, at binalatan ang mahabang amerikana. Lumabas sa kanya ang kanyang sarili bilang isang lalaking nasa katanghaliang-gulang na may makapal na mukha at makapal na balbas. Ang kitang-kitang maitim na bilog sa ilalim ng kanyang mga mata ay nagmumungkahi na siya ay isang pagod na manlalakbay. Sa dahan-dahang paglapit, ikinumpas ng drayber ang isang kamay na malugod na tinatanggap. *"Comment allez-vous?"*

Inutusan siya ni Blasi, habang itinaas ang isang nakatigil na kamay, “Arestuhin mo ang kabayo mo!” Sumugod siya mula sa ilalim ng puno at tumabi sa clearing. “Huwag ka nang lumapit pa!” Agad na huminto ang kutsero at tumutol ang kanyang kabayo kasabay ng ilang tango sa mahigpit na renda. Itinuro ni Blasi ang château habang sumisigaw dito, “Ang panginoon ng manor na ito ang namumuno sa isang hukbo! Umalis ka na agad, o papatayin ka ng kanyang kamay!”

“Ako po ay humihingi ng paumanhin, Jean Labatut, ” sigaw ng may-ari ng kariton, habang nagpapakilala; “Isa akong kilalang mangangalakal mula sa Marseilles. Patawarin ninyo ako sa abala ng panginoon ng manor; gayunpaman, lubos kong pahahalagahan ang pakikipagkita sa kanya, kung maaari.” Pinunasan niya ang kanyang noo sa kanyang manggas. “Nasa iyo ang salita ng aking ginoo na wala akong dinadalang masamang balak—mga panalangin ko lamang at pangako ng mabuting intensyon, na lubos niyang pahahalagahan sa mga panahong ito ng kaguluhan.”

Lumapit si Blasi sa kariton, sinusuri siya. “Ipaalam mo ang iyong mabuting intensyon.”
Umubo ang lalaki, tumango lang at itinuturo ang daliri sa

paanan ng puno ng poplar bago sumagot nang paos; "Maghanda ka ng mga bagong libingan." Lumunok siya nang malalim at tumikhim. "Ito ba ay *banal na lupa*, ha?"

"*C'est ainsi*," Pagpapatibay ni Blasi. "

"Binasbasan nang maayos—ng isang pari?"

"*C'était ainsi*, "" muli niyang pagkumpirma.

Suminghot ang lalaki at maingat na pinagmasdan ang lupain na parang may hinahanap siyang kakaiba. "At gaano karami ang bahagi ng mga lupang ito na inilaan?" Bumalik ang kanyang mga mata sa puno at tiningnan ito, mula sa pinakamataas na sanga hanggang sa mga ugat nito.

"*Tama na*; ano ang hinahanap mo?"

"Kung papayagan po ng amo, nais ko pong makipagpalitan sa kanya, isang simpleng serbisyo para sa lahat ng aking mga paninda." Sulyap ni Blasi sa pasukan ng château. "Wala siyang kinakausap, maliban sa akin. Sabihin mo sa akin ang iyong panukala at agad ko itong ipapaliwanag."

"Oo. Gusto ko —kung papayagan ng panginoon—" Ngumisi ang lalaki at napakamot sa kanyang gusot balbas, iniisip kung paano pinakamahusay na maipapakita ang kanyang mabuting intensyon. "Pakisabi sa kanya na may dumating na isang mangangalakal na may kariton ng mangangalakal na puno ng mga paninda upang matustusan ang kanyang buong manor sa loob ng ilang panahon." Sumilip siya sa kanyang balikat at sinuri ang kanyang mga paninda bago binanggit ang kanyang imbentaryo bilang isang mabisang mangangalakal, na mahusay na hinasa ng maraming taon ng tusong pakikipagtransaksyon; "Mayroon akong mga sariwang butil, pinatuyong prutas, karneng may asin at mga matamis. Mayroon akong langis ng lampara, mabangong pulbos, balsamo, tela, katad, at mga gamot. Mayroon akong saganang suplay ng asin at lahat ng uri ng pampalasa para sa pagpapagaling at pagpapagaling. Mayroon akong mga plantsa sa pagluluto, mga piraso ng porselan naghahain ng mga pinggan na gawa sa pilak at ginto, na angkop para sa anumang marangal na tahanan. Gayundin, mayroon akong isang hindi pa nagagamit na bariles ng pinakamahusay na alak sa buong Pransya." Lumingon siya, tumingin nang direktang sa mga mata ni Blasi, tumango, at ipinasa ang isang kamay sa kanyang kabayo at kariton, taimtim na sinasabi, "At ang magandang sakay na ito at matibay na kariton ay bahagi rin ng aking palitan, kung lolobin ng panginoon. Pakisabi sa kanya—lahat ng ito, ibibigay ko sa kanya, kung bibigyan niya ako ng kahit isang simpleng kahilingan.

Kahit na hindi maganda ang kanyang kalagayan, ipinakita ng mangangalakal ang isang malinis na presentasyon na halos maipakita ang atensyon ng isang tusong Kardinal. Sinuri ni Blasi ang mga binti, ngipin, at mata ng kabayo upang malaman na ang halimaw ay isang maganda at maskuladong kabayo na may walang dungis na balahibo na tila nagniningning na parang pulang kinang sa liwanag ng araw. Pinikit niya ang kanyang mga mata, may hinala sa kanyang sarili. "At ano kaya ang simpleng kahilingang ito?"

Umikot ang lalaki sa kanyang kariton. Tumikhim siya at sinabing, "Nahuli ako ng salot. Gayunpaman, kapalit ng lahat ng aking ari-arian, hinihiling ko lamang na mabigyan ako ng kaunting banal na lupa para sa isang maayos na libingan."

Umatras si Blasi nang ilang hakbang at pinagsalikop ang mga daliri sa harap niya, iniisip ang hindi pangkaraniwan

kahilingan. Sumulyap siya sa pagitan ng mga libingan ng poplar at ng maysakit na mangangalakal bago sinubukang balewalain ang alok ng estranghero na may salot. “Hindi na ako naniniwala— Sumingit ang lalaki, “Nakikiusap ako sa iyo!” Itinuro niya ang likuran ng bakuran. “Maaari akong manatili sa labas ng château, sa kariton; doon sa likod at malapit sa kakahuyan. Hindi ako nangangailangan ng anumang pag-aalala.” Pinunasan niya ang isang tela sa kanyang leeg at ipinagpatuloy ang kanyang pakiusap; “Maikli na ang aking panahon; marahil isang araw pa at hindi na ako magiging pabigat pa. Hindi ako humihingi kahit isang bato na gagamitin kong marka —isang lote lamang sa banal na lupa.”

Masusing sinuri ni Blasi ang kariton ng mangangalakal, na may kargang kahanga-hangang kargamento at tila binago nang husto mula sa orihinal na disenyo. Maraming patayong tabla ang nakatayong matangkad, nakatali sa bawat gilid nito, lahat ng mga ito ay naglalaman ng mga metal na pangkabit kung saan nakausli ang isang lambat ng mga lubid sa pagitan, at sa mataas na tumpok ng mga mahigpit na nakaimpake na probisyon na nakaimbak sa loob ng kariton. Nagtataka kung paano kayang suportahan ng mga gulong ng kariton ang ganoong bigat, napansin niya ang hindi pangkaraniwang lapad ng mga ito. Napadako ang tingin ni Blasi sa pinakamataas na gilid ng isang maliit na bariles ng alak na tila sumisilip sa kanya mula sa likod ng isang bungkos ng mga sako ng burlap. Huminga siya nang malalim at tumingin sa kanyang balik, lagpas sa likuran ng château, sa isang makapal na bukirin ng mga damo, at sa isang mas malayong hanay ng mga kakahuyan na nagmamarka sa mas madilim na hangganan ng lupain. Bumalik siya sa lalaki at tiningnan ang mukha nito nang may magandang liwanag, naramdaman na tapat ang alok ng mangangalakal. Tatal, tila napanalunan na ni Kamatayan ang kanyang pag-angkin, ang sarili ay ganap na luma at hinog sa mga titig ng lalaki na puno ng pagkabalisa. Alam ni Blasi ang mga palatandaan at marka— isang hindi mapagkakamalang aura ng kapalaran, mortalidad, at holistikong dilim ang panlabas na sumusumpa sa presensya ng lalaki na parang isang nananatiling itim na liwanag.

Sinenyasan siya ng Kardinal na lumabas habang pabalik siya sa lumang puno. “Ilipat mo ang iyong kariton sa hanay ng kakahuyan.” Kinuha niya ang kanyang pala at naglakad patungo sa likurang pasukan ng château habang sumisigaw; “Manatili ka roon hanggang sa bumalik ako na may sagot.” Sumunod ang kutsero, hinahati ang dagat ng mga damo habang maingat niyang pinapatakbo ang kanyang kariton sa isang bukid ng matataas na kayumangging baston na nagagalaw sa ilalim ng kanyang mga gulong.

Pumasok si Blasi sa château at pumasok sa apuyan at kusina; isinandal niya ang pala sa sulok bago isinara ang pinto. Tumayo siya at pinunasan ang magaspang na pawis mula sa kanyang batak, hindi pinapansin ang patuloy na amoy ng suka at apdo na bumalot sa kanya habang Pinag-isipan niya kung ano ang gagawin sa kanyang bagong panauhin sa bingit ng kamatayan— isang taong may sapat na kargamento upang mabigyan siya ng sapat na reserba para sa mga darating na buwan ng taglamig. Alam ni Blasi na, dahil nilalamon na ngayon ng salot ang kalapit na lungsod ng Reims, ang lalaki ay nagdala sa kanyang kariton, marahil ay mas maraming probisyon kaysa sa mga nasa lahat ng tindahan ng bayan. Gayunpaman, kahit na may matalas na atensyon na ibinigay sa katwiran; at sa lahat ng ipinangako ng mangangalakal

sa kanya, ang bariles ng alak ang nangunguna sa kanyang isipan bilang isang nakakaakit na elixir, na sa palagay ni Blasi ay isang pangunahing sangkap ng kanyang pansamantalang pag-iral, kung nais niyang lunurin ang mga masasakit na alaala ng Sina Michael at Alsae. Higit pa sa pagkain o buhay mismo, ang alak ay sapat na upang patahimikin ang kanyang pagkakasala—upang patahimikin ang kanyang konsensya, kahit na sa maikling panahon lamang.

Umungol siya, sinisipa ang nakakalat na basura habang papalapit sa isang bintana na may guhit. Ikinumpas niya ang kanyang kamay sa isang kuyog ng mga asul at berdeng langaw, sumilip sa pamamagitan ng maruming salamin, at tumingin sa bukid na natatakpan ng mga tangkay upang makita ang pinakamataas na bahagi ng kargamento ng mangangalakal, na ngayon ay nakapuwesto malapit sa likurang hanay ng kakahuyan. Isang pigura ang kumilos at natuklasan ni Blasi ang lalaking nakatayo na ngayon sa kanyang kariton at tumitingin sa paligid, tila sinusuri ang mga punong-damo. Ngumisi si Blasi bago bumulong at mayabang na kilos sa mangangalakal; “Oh, naghihingalo na lalaki; hindi mo ba nararamdaman ang kanyang kapangyarihan sa lahat ng dako. sa bawat paghinga mo? Nasa lahat ng dako—isang salot ng lumalaking pagkabulok sa bawat galaw natin. Ang kamatayan ay imortal—ang pinakasentro ng buhay na mas mabubuhay nang matagal kaysa sa ating lahat.” Humahagikgik siya na parang lasenggo at padabog na lumayo sa bintana.

Nakatitig si Blasi sa makalat na sahig habang nawawala ang kanyang ngiti sa ilalim ng unti-unting pagtigas ng kanyang mukha. Bumagsak ang kanyang noo kasabay ng paghigpit ng kanyang panga, ang kanyang isang mata ay tila nagbabaga sa mga batong-pader. Noon lamang niya namalayan ang mabahong amoy na kumakalat sa paligid niya. At noon lamang niya nakilala ang kaakit-akit na pagtatanghal at ang presentasyon ng mga still life na nasa sentro ng silid—ang isang malaking mesa na gawa sa magaspang na hiwa at ang mga grapikong laman nito. Ang mesa ay tila isang ginagamit nang altar para sa sakripisyo, na may mga tambak ng maruruming linen na natapon sa ibabaw at mga gilid nito. Ang mga mantsa ng dugo at iba pang dumi ng katawan ay nagpatigas sa tela at naging matigas na mga patong na hindi regular ang hugis. Sa gitna ng mga ito, isang lababong kahoy na lababo ang nakalatag bilang ebidensya ng kanyang taimtim na pagsisikap na maligo at hugasan ang mga lagnat. Naglaro ang mga langaw sa gilid nito at ibinuka ni Blasi ang kanyang mga labi, nakatitig sa magaspang na palabas.

“Hindi!” bulalas niya, habang nag-aararo sa basura. “Hindi ka kailanman—”

Hinawakan ni Blasi ang gilid ng mesa at inihagis ito, natumba ito patagilid habang ang mangkok ay kumakalabog sa sahig. Lumitaw ang mga ulap ng langaw at ang silid ay naging tuloy-tuloy na umugong. *"Huwag kailanman!"*

Tumalon siya paatras, balisang hinalughog ang mga dingding at kisame ng silid na parang may hinahanap. Iniunat ni Blasi ang kanyang mga braso at inikot ang sarili, tumatawa at sumisigaw sa buong paligid, "Tingnan mo ako! Nandito pa rin ako! Wala kang ginawa! Hindi mo ako maaaring hawakan! Natatakot ka sa akin! Hindi mo kailanman—"

Pinalo ni Blasi ang mga langaw, ikinumpas ang mga kamay sa kanyang ulo, at nawalan ng malay sa basurahan. Inihampas niya ang kanyang korona sa sahig nang may sapat na lakas na nagpagulo sa kanyang isipan. At siya'y nakahigang parang isang patay, ang alaala ng boses ni Michael ay gumugulo sa kanyang pagkatao: *'Ako'y*

magiging anghel at magkakaroon ng mga pakpak— at lilipad— nang napakabilis— para hindi ako mahuli ng Diyablo! ungol ni Blasi at iminulat ang kanyang mga mata nang matuklasan ang kanyang kamay sa tabi ng kanyang mukha, isang langaw na nakadapo sa ibabaw ng isang gasgas na buko. Sandali, humiga siya sa mga batong-patungan at pinanood ang insekto na pinagkikiskisan ang mga binti nito, ang napakalaking pulang mga mata nito ay nakatitig sa kanya. Pagkatapos ay lumipad ito at umikot sa harap ng kanyang mukha habang nagpapatuloy ang boses ni Michael sa kanyang isipan: *'Tulad ng "ito, Tiyo Francois! Parang hangin? Nakikita mo ba kung gaano ako kabilis?"* Sandaling dumapo ang langaw sa mukha ni Blasi, sinusuri ang bakas ng bagong luha na tumutulo mula sa dulo ng kanyang ilong.

Sa ilalim ng isang huni ng mga langaw, nakahiga sa kawalan ng dating inaasam at natatanging ari-arian ni Blasi, ang Kardinal ay nagtago sa pinakadulong kaibuturan ng kanyang isipan, at sa isang rehiyon na lubos na hiwalay sa oras at espasyo—sa isang lugar kung saan ang kalungkutan, pagkamuhi, at kalituhan ay maaaring maghalo sa mga baluktot na alaala at nakababahalang mga panaginip upang maipakita ang isang panlabas na kakila-kilabot at hindi likas na pinagsamang estado ng nakakasukang kampante, nakakakilabot na pangungutya, at hindi likas na mga timpla ng mga walang kabuluhang hindi magkatugmang mga alaala at pagninilay, na ganap na nabuo at hinubog mula sa ilang tahimik at itim na lawa ng kasuklam-suklam na kabaliwan. Walang matatag na parang basag na kahoy o basag na salamin— wala ni isang bahid ng *kalabog, kalabog, punit, o tunog* na maaaring magpahiwatig ng isang nababasag na bagay. Walang anuman, maliban sa isang walang patid na katahimikan; ngunit sa katahimikan ng nakamamatay na tahimik at dalisay na estado ng transdensya, nadulas ang isip ni Blasi, kahit na sa maliit na antas.

Lubos na nagbago ang kilos ng Kardinal habang humagigik siya at umupo nang tuwid sa sahig. Isinuklay niya ang kanyang mailap na buhok pabalik sa kanyang lugar at hinalughog ang mga dingding ng silid, ang kanyang mga mata ay nanlilisik at umiikot na parang lasenggo. Tumango siya, nakangiti. " *Naiintindihan ko.*" Tumayo siya at pinalo ang dumi mula sa kanyang pantalon. "Oo, oo , " sagot niya, inihagis ang mga kamay sa kanyang balakang, patuloy na tinutugunan ang mga dingding, "Kinuha mo ang mga ito sa akin dahil gusto mo akong pahirapan nang may lubos *na* pagkawala—at protektahan ako mula sa mga epekto ng makamundong salot na ito, kapag ang lahat ng iba ay nadadala nito, dahil gusto mo akong panatilihin buhay upang mabigyan kita ng mahabang buhay ng kalungkutan, na siyang iyong kakainin magpakailanman." Pinaalis niya ang mga dingding na may galit na pagkaway, habang kinokontrol ang sarili. " *Lumayo* ka sa akin—O, Kamatayan at Malungkot na Kawalan ng Pag-asa— mayroon akong *tunay na* panauhin na naghihintay, kahit na isang salamangka lamang." Siya Inayos ang kanyang damit, inayos ang sarili na parang sinumang pormal at maayos na dignitaryo na naghihintay ng isang tao, at lumabas ng château na may banayad na ngiti, nakataas na noo, at nakataas na baba.

Naglakad si Blasi sa matataas na damo at huminto sa gitna ng mga ito, tinawag ang mangangalakal at sinenyasan siyang lumapit. "Dalhin mo ang iyong sarili at ang iyong kariton sa likurang pasukan ng château! Tinanggap ng amo ang iyong alok—ang alak at ang mga probisyon kapalit ng silid, pagkain, at isang maayos na libing!"

Umiling ang mangangalakal. "Mas mabuti pang manatili ako rito, dahil baka magdulot ng salot ang panginoon sa kanyang sambahayan!" Pinanood siya ni Blasi na bumaba mula sa kariton at maglaho sa bukid ng tubo, tanging ang kanyang boses lamang ang nagmamarka sa direksyon ng kanyang kinaroroonan habang nagpapatuloy siya, "Kung nais ng panginoon, maaari akong manatili sa ilalim ng mga punong ito habang ibinababa ng kanyang mga sundalo ang mga gamit sa kariton!"

"Ayaw niya , " bulalas ni Blasi, sabay kaway sa kanya gamit ang isang malugod na kamay, at dagdag pa, "Hindi mahalaga sa kanya ang matagal nang multo, o ang agarang Kamay ni Kamatayan." ang panginoon ng bahay, *Accueillir, Monsieur Labatut!*"

Maliban sa mga sumisitsit na kuliglig, sandaling katahimikan ang bumalot sa bukid bago tinanong ng mangangalakal si Blasi, "Mamamatay *din* ba siya ?"

"Hindi siya. Dalhin mo na ngayon ang iyong sarili at ang iyong kariton, at saka lamang niya tutuparin ang iyong kahilingan." Sa kabila ng mga damo, nakita ni Blasi ang lalaki na sumakay sa kanyang kariton at itinulak ito patungo sa kanya.

"May pari ba sa bahay ang amo?"

"Oo, bilang isang orasyon, at tutugunan niya ang iyong mga pangangailangan." Itinuro siya ni Blasi patungo sa château habang pabalik siya sa likurang pasukan.

"Ikaw ba ang paring iyon?"

Tinawag ni Blasi mula sa kanyang likuran, walang pag-aalinlangan. "Tulad ng maaaring naiisip mo, ako am. Ang pagtatalaga, absolusyon, at mga huling ritwal ay tila pinagkakaabalahan ko nitong mga nakaraang araw. Halika! Mayroon akong bakanteng silid at uhaw sa alak.

Ipinarada ng mangangalakal ang kanyang kariton sa tabi ng pasukan at sinimulang ibaba ng dalawang lalaki ang mga dala, at isinalansan ang mga laman nito sa kusina ng manor. Nang mailipat na nila ang halos lahat ng mga probisyon sa bahay, hinugot ng mangangalakal ang isang sako ng butil mula sa kanyang balikat, inilagay ito sa loob at sa ibabaw ng katulad na sako na isinalansan din ni Blasi. Bumuntong-hininga ang mangangalakal at nagreklamo nang may mabigat na hininga habang nakasandal sa natumbang mesa; "Hindi ko akalain na ang pagbaba ko ng sarili kong kariton ay bahagi ng palitan ng mga gamit." Pinagmasdan niya ang mga panloob na pasukan na patungo sa mas malalim na bahagi ng bahay at sa itaas. Bumuntong-hininga siya, pinunasan ang pawis sa kanyang noo, at tinanong si Blasi, "Nasaan ang mga tauhan ng panginoon ? Kalokohan ito; natutulog ba sila? Mamamatay ako habang inililipat ko ang mga probisyong ito para mapanatili silang buhay." Umiling siya at napangiwi. "At ano ang nangyayari dito? Ang baho—ang basura—paano pinapayagan ng panginoon—" Sinuri ng mangangalakal ang mga linen na natatakpan ng langaw at maruruming lino at humarap kay Blasi, pinagmasdan siya. "Nandito na ang kamatayan. Ikaw lang ang nakaligtas sa château, 'di ba?"

Lumapit sa kanya si Blasi, sumandal sa mesa, at umiling. Tiningnan niya nang direktso ang mangangalakal at ngumiti. "Nilisan na ng kamatayan ang lugar na ito. At sa katotohanan, walang mga sundalo; "gayunpaman, *narito* ang panginoon ."

"Wala akong naririnig na ubo o pagbahing—walang senyales ng buhay, maliban sa mga nanggugulong langaw na ito," ang kanyang pagtatanggi,

kinukuskos ang mga labi at ikinakaway ang kamay na nagpapaalis sa harap niya. "Ikaw ba ang amo na iyon?" Tumawa nang mahina si Blasi. "Tulad ko, nagtataka ako kung bakit ako naging ganito kaprominente at kahanga-hanga." Tumingin siya sa paligid ng silid nang may pakunwaring ekspresyon ng matinding paghihinala habang bumubulong sa mangangalakal, "Nakikinig sa atin ang panginoon kahit ngayon."

Pinikit ng lalaki ang kanyang mga mata bago hinalughog ang silid at nagsalita nang sapat na malakas para maiparinig ng kanyang boses, "Sa aking mga taon, hayag akong lumakad kasama ang mga Hari at ang kanilang mga mga basalyo." Itinukod niya ang kanyang mga kamay sa kanyang balakang at hinarap ang mga dingding; "Ako si Jean-Baptiste Labatut, Dalubhasang Tagapamagitan ng mga importasyon sa silangan." Nang wala siyang marinig na sagot sa kanyang pagpapakilala, tinanong niya si Blasi nang pabulong lamang, "Kung ang amo ay kasing prominente ng sinasabi mo, maaaring mayroon siyang pangalan na alam ko?" Yumuko siya palapit. "Ang kanyang titulo?" Tinapik ni Blasi ang balikat ng lalaki. "Ah, kilala siya ng lahat. At sa lalong madaling panahon, makakasama mo na siya sa pagding. Tulad ng lahat ng kasama niya, pinaghihinalaan kong hinihintay niya ang inyo nang may tunay na pananabik. Ngayon, para sa alak; tayo na ba?" Hinikayat niya ang lalaki na kumilos at lumabas sila ng château.

Inikot ng Kardinal ang kariton at sinuri ang isang mahinang insignia sa bariles ng alak nang lumapit sa kanya ang mangangalakal. "Bakit kailangang maging lihim ang kanyang titulo na hindi mo man lang maibulong sa akin?"

Nagkibit-balikat si Blasi. "Hindi na ito lihim. Maraming pangalan ang sagot ng panginoon, ngunit ang tunay niyang pangalan ay Kamatayan." Ibalik niya ang kanyang atensyon sa bariles, at idinagdag, "Isang karaniwan ngunit marangal na pangalan—ano sa palagay mo?"

Namutla ang mangangalakal at umatras. "Sa palagay ko ay hindi maganda ang pagpili ng pari ng kanyang mga salita, kung isasaalang-alang ang aking kalagayan."

"Wala akong masamang balak sa iyo," sagot ni Blasi bago itinuro ang dalawang puntod sa ilalim ng puno. "Tulad ng hindi ko ibig sabihin na walang kawalang-galang sila. Ang nakikita ko lang ay ang hindi ko maiwasang masaksihan. Tunay nga, wala akong gustong makita sa ilalim ng punong iyon; gayunpaman, mga libingan ang nakikita ko. Wala akong ibang gugustuhin kundi ang malaman na ang aking mga kapatid ay matapang na namatay sa Bethany, sa halip na sa Crecy, at pagkatapos ay matuklasan na sila ay nabuhay muli mula sa mga patay; gayunpaman, nakikita ko lamang ang kanilang mga mukha sa aking mga panaginip. Wala akong gustong makitang naglalakbay sa mga kalsada ng Reims; gayunpaman, ang lungsod ay abala sa pagkamatay—kasama ka, at kailangan ko na ngayong maglibing ng isa pa. At gusto kong ipahinga ang pagod kong mga binti at humigop ng alak; gayunpaman, narito kami, sa nakapapasong init ng araw, kasama ang bariles ng alak na nasa kariton pa rin at nililibang ang amo na labis kong kinasusuklanan: si Kamatayan." Bumuntong-hininga si Blasi at sumakay sa kariton.

Sinundan siya ni Labatut, at nagtanong, "Nasa ilalim ng puno ang mga kapatid mo?"

"Hindi. Ang kamatayan ay nasa ilalim ng puno—nasa lahat ng dako. Inangkin na rin ako ng panginoon—patay na rin ako." Umungol si Blasi, marahang ikiniling ang bariles sa tagiliran nito habang inutusan ang

mangangalakal tungkol sa maingat na paggalaw ng bariles; "Ngayon, dapat tayong mag-ingat sa kanya, baka makatakas siya sa atin." Bigla, natigilan ang kabayo, na nagpagalaw sa kariton at naging dahilan upang matumba ang mangangalakal sa bariles. Gumulong ang lalagyan patungo sa likuran ng kariton habang si Blasi ay dumagan sa kanya, na pumigil dito sa pagbagsak sa lupa. Hinawakan niya ang bariles hanggang sa tumigil ang alak sa loob. "Dahan-dahan, sabi ko! Para kang baka!" Tinitigan niya ang kaawa-awang mukha ng mangangalakal bago isinandal ang ulo sa bariles. Pagkatapos ay huminga siya nang malalim. "Marahil ay nawalan ako ng malay sa ngayon. Patawarin mo ako, Jean-Baptiste. Akin lang ito pag-aalala; na espesyal ang alak na ito, gaya ng nabanggit mo."

Pinunasan ng mangangalakal ang pawis sa kanyang mga mata at gumapang patungo sa likuran ng kariton, sabay sabing, "Ito ang pinakamasarap na alak sa buong Pransya." Huminto siya sa tabi ni Blasi, ngumiti, at bumulong, "At nasasaksihan ko rin ang isang bagay —na ang isang patay na pari ay nagdurusa sa matinding uhaw para sa kanyang espesyal na alak. Maaari ba natin siyang tulungan?"

Tumango si Blaise.

Ang dalawang lalaki ay nagtrabaho gamit ang bariles, inilalagay ang isang pares ng tabla ng pang-ibabaw sa kariton upang maibaba ang karga nito.

Inayos ni Labatut ang pitch ng isa sa mga tabla at pinigilan ang pag-ubo. "Alam mong may salot sa akin, pero hindi ka lumalayo sa akin. Mukhang pinagpala ka ng Panginoon, 'di ba?"

Hindi umimik si Blasi. Kinamot niya ang kanyang balbas at nag-isip, sandaling sinuri ang kanyang daliri bago tumango. "Mukhang ganoon nga. At gaya ng nasaksihan ko kanina lang, isang maliit na anghel bumaba sa aking kamay at ikinuwento ang lahat." Sumandal siya sa likuran ng kariton, kinurot ang isang gasgas sa kanyang buko-buko. "Pagkatapos ay naging malinaw sa akin na ang mahihirap na tanong ay walang mahirap na sagot, kundi mga simple. Tila mahirap lamang ang mga ito dahil ang mga ito ay hindi bahagi ng inaasahan natin sa isang sagot. Kaya naman, ang ating mga inaasahan ang kadalasang nagdidikta kung ano ang tatanggapin natin bilang kapani-paniwalang mga sagot sa ating mga tanong. Nauunawaan mo ba ako?"

"Uh, hindi, hindi," pag-amin ng mangangalakal. "Nagtanong lang ako ng isang simpleng tanong. Bakit hindi ka namamatay, tulad ng lahat ng nasa paligid mo?"

Lumayo si Blasi mula sa kariton at tumawa, iniabot ang kanyang mga kamay bilang paglalahad. "Kita mo? Kahit ikaw ay hindi makakita ng sagot sa tanong mo dahil hindi mo makita ang nakaraan" kung ano ang inaasahan mong makita."

Kumunot ang noo ni Labatut. "Nakikita ko na, alinman sa nagpapraktis kang magsalita nang paikot-ikot o, ayaw mo akong sagutin, o may problema sa iyo."

"Ah!" sigaw ni Blasi, sabay turo ng daliri sa ere. "Sinagot mo ang sarili mong tanong kahit ayaw mo itong tanggapin bilang sagot."

Bumuntong-hininga ang mangangalakal at sumandal sa kariton. "Alin nga ba ang totoo? Na ayaw mo akong sagutin?"

“Hindi, ang huling bahagi ang totoo— may problema sa akin.” Tumikim si Blasi at napangiyi bago nagpatuloy. “Nang tanungin mo ako kung bakit hindi ako namamatay tulad ng iba, inaasahan mong mamamatay ako. Nakikita mo ba na hindi mo nakikita ang lampas sa pagiging buhay ko? Gaya ng sinabi ko sa iyo, hindi ako namamatay dahil patay na ako.” Tumawa siya. “Ang ang mga patay ay hindi mamamatay—walang pangalawang kamatayan.”

Tumayo si Labatut mula sa kariton. “Hindi ka nagbibiro. Naniniwala ka naman talaga sa sinasabi mo, 'di ba?”

"Nakita mo? Hindi naman pala mahirap ang sagot —iba lang sa inaasahan mo."

Tumango si Blasi habang kumikindat.

Pinaalis ng mangangalakal si Blasi at pinahid ang kinang ng pawis sa kanyang nababagabag na noo; “Maikli na ang araw. Nanghihina na ako at malinaw na kailangan mo ng inumin. May isang bariles ng alak tayong kailangang ilipat at isang maayos na libing na kailangang ayusin. Dapat ba?”

Maingat na nailipat ng dalawang lalaki ang bariles sa kusina, at nailagay ito nang patayo sa pinakalob na sulok ng silid. Yumuko ang mangangalakal dito, habang hinihinal. Sumandal si Blasi sa pader at habol ang hininga. “Nasaan ang mga eskudero ng palasyo kapag kailangan mo sila?”

Tumingala ang mangangalakal sa kanya. "Sinong mga eskudero?"

Umiling si Blasi at hinimas ang balikat nito. “Mga eskudero man o hindi, inilipat namin ito— kailangan namin ito.” “Tayo? Kailangan mo ba ito.”

Lumayo si Blasi sa pader, yumuko, itinaas ang kanyang pantalon, at nagpatuloy sa pag-alis ng isang piraso mula sa bariles ng alak, na sa palagay niya ay nasa tabi ng kanyang tuhod. Kinapa niya ang sugat habang nagsasalita.

“Hindi, kaibigan ko; ang pinakamasakit na bahagi ng kamatayan ay ang huling oras nito, at hihingi ka ng alak na ito, pagdating ng panahong iyon.”

Napayuko ang mangangalakal at umayos ng sarili habang sinusuri ang nakalantad na binti, kasama ang makapal, may butas-butis, at matinkad na kupas na balat nito.

Binunot ni Blasi ang piraso ng tumbong mula sa kanyang tuhod, dinilaan ang kanyang hinlalaki, at pinunasan ang kaunting dugo.

Tumayo siya at natuklasan ang ekspresyon ng pagkasuklam ng mangangalakal . “Isa lamang itong piraso ng piraso— mabubuhay ako.” Ngumiti si Blasi.

“Tunay nga,” sagot ng mangangalakal, “Higit pa kaysa sa karamihan.”

Nawala ang ngiti ni Blasi . “Anong ibig mong sabihin?”

“Ang ibig kong sabihin ay tila mapalad ka o isinumpa na mabuhay nang mas matagal kaysa sa amin.” Ang Itinuro ng mangangalakal ang kanyang binti. “Ipinakita mo sa akin ang mga paso na maaaring ikamatay ng sinumang ibang tao.”

At narito ka, kasama ko—kasama ang salot sa tabi mo—at mas nababagabag ka sa isang piraso ng kahoy kaysa sa pagkahuli ng iyong kamatayan.” Tumango ang mangangalakal, namumuo ang hinala sa kanyang mukha. “May higit pa sa mortalidad ang iyong buhay, tila. Sino ka?”

Ngumisi si Blasi at tinaas ang kanyang mga kilay, nagkunwaring misteryoso. “Siguro ay pinagpala ako ng isang anghel?” Tinuyak niya sa mangangalakal gamit ang isang tapik sa balikat bago

sinamahan siya paakyat sa hagdan. "Tanging ang Panginoon ang nakakaalam kung ano ang pinakamabuti para sa ating lahat. Ngayon, ako na ang magpapatira sa iyo. Magiging komportable ka. Hindi tulad ng kalagayan ng nasa ibaba, "Malinis at maayos ang kwarto sa itaas." Humahagikgik siya. "Sa kabuuan, ang lugar na ito ay maaaring maging parang langit at impyerno, na pinagsama sa isang bahay." Sinubukan ng mangangalakal na huminto sa hagdan at tumingin sa kanya, ngunit itinulak ni Blasi pataas. "Huwag kang mag-alala. Gaya ng napagkasunduan, aalagaan kita —at titiyakin na ang iyong libing ay kasing-wasto ng libing ng sinumang karapat-dapat na lingkod ng Diyos. Sa ngayon, kailangan mo nang magpahinga. At magpapakasasa tayo sa masarap na alak at makakasama, ngayong gabi."

Lumipas ang oras habang inaayos ni Blasi ang kanyang naghihinalong panauhin, at pinatuloy siya sa silid-tulugan sa itaas ni Alsae. Kaya, natulog ang mangangalakal habang ipinaparada ang kariton sa tabi ng kuwadra at inaalaan ang kanyang bagong nakuha na kabayo. Pinakain at pinainom niya ang hayop, at kalaunan ay ikinulong ito sa huling kuwadra na dating kinaroroonan ng hindi pa naaamong itim na kabayo, na nakatakas. Lumipas ang ilang oras at, sa ilalim ng liwanag ng parol at mga bituin, bumalik siya sa château. Nagsindi siya ng mga lamparang langis, tinapik ang bariles, at ginising ang kanyang napahingang panauhin na may dalawang kopa at sapat na alak sa isang lababong kahoy upang makatulog kahit ang isang pares ng kabayo.

Inilagay ni Blasi ang lababo at mga kopita ng alak sa ibabaw ng mesa sa tabi ng kama. "Nakatulog ka nang halos buong hapon. Kumusta ang pakiramdam mo?"

Umupo nang maluwag ang lalaki sa gilid ng kama. "Parang natapakan ng
"Diyablo mismo," ungol niya. Tumutulo ang mga butil ng pawis sa kanyang mukha. "Panaginip ko na tayo ay " Naghuhukay ako ng aking libingan. Ngunit, nawala namin ang lupa. Hinahanap ko ang aking lupa. Diyos ko." Pinagmasdan siya ni Blasi na inililibot ang silid na parang hinahanap pa rin ito. Pagkatapos ay nakita niya ang lababo at mga kopa. "Ikaw ang nag-tap ng alak?"

"Oo. Gusto ba natin?" Si Blasi ang gumanap na punong-abala, kinuha ang parehong walang laman na kopa at iniabot ang isa sa kanyang panauhin.

"Siguro maya-maya," hinimas ng lalaki ang kanyang lalamunan at mariing lumunok, ang kanyang mukha ay namumula na parang nasasaktan. Ibinalik ni Blasi ang dalawang kopa sa tabi ng lababo at lumapit sa bintana. Pinagkrus niya ang kanyang mga kamay sa likuran at tumitig sa kalsada . Maraming mga sulo sa malayo ang gumagalaw nang nakahanay, dahan-dahang inaalihan ng dilim na marahil ay isang hanay ng mga tamad na multo ng apoy na nagpapatunay sa patuloy na malawakang pag-alis mula sa Reims.

"Sinabi mo ba na Labatut ang pangalan mo?" tanong ni Blasi.

Umubo ang lalaki at tumikhim. "Jean Labatut."

"Parang natatandaan ko pa." Lumingon si Blasi at tinitigan ang mga bota ng mangangalakal. "Sabi mo taga-Marseilles ka?"
"Marseilles, oo."

"Sabihin mo nga sa akin, paano mo nakuha itong alak na ito?" tanong ni Blasi habang tumatango sa lababo.

"

Bueno, taga-Avignon ako, ngunit taga-Marseilles pa rin. Umalis ako sa Marseilles nang unang dumating ang salot.

"Aha!" napapitik si Blasi. "Ikaw si Jean-Baptiste Labatut; ang mangangalakal sa Avignon na ang tindahan ay nasa tapat ng isang panday—sa may eskinita papunta sa sementeryo ng Curia, 'di ba?"

"Ako—Oo. Paano—"

Nakangiting lumapit si Blasi sa kama, hinihimas ang kanyang balbas, marahil ay parang binubunyag ang isang misteryo. "At ang iyong tapat na pangkat ng mga kartero ay regular na naglalakbay sa daungan ng Marseilles, kung saan palihim silang nakikipagpalitan ng mga bariles ng alak sa mga barkong pangkalakal ng Genoese sa kapalit ng mga inangkat na manggagaling sa Kaffa at patungong Genoa."

"Nagkita na ba tayo dati?" tanong ng mangangalakal.

"Pero, hindi lang basta alak, tandaan mo." Hindi pinansin ni Blasi ang tanong niya at itinuro ito , "Makalangit na pampaalsa mula sa pinakamagandang prutas—ang mga bariles na ito ay direktang nagmula sa Great Cellar ng simpleng tahanan ng Kanyang Kabanalan : ang Papal Palace sa Avignon." Humagigik si Blasi .

"Paano mo nalaman ito?" Gumalaw ang mangangalakal sa kama, palabas na ipinapakita ang lumalaking pagkabalisa.

Gayunpaman, nagpatuloy ang Kardinal, itinuturo ang kanyang talumpati. "Nagtataka ako kung paano nangyari na hindi napansin ng mga Genoese ang maraming pagkakaiba nang ikumpara nila ang mga barko mga talaan sa kanilang ibinaba. At nagtataka rin ako kung paano hindi napansin ng mga eskriba ng imbentaryo ng palasyo ang napakaraming nawawalang bariles ng alak." Si Blasi ay nagpakita ng isang nasiyahang ngiti. "Siyempre, baka wala sa mga paninda ng barko, o bahagi ng mga bariles ng papa ang naitala bilang imbentaryo, noong una."

"Hindi ka pari. Sino ka?" Tinitigan siya ng mangangalakal.

"Isa talaga akong Kardinal."

"At ako ay isang lumilipad na kabayo," sabi ng lalaki.

Tumawa si Blasi. "May nakita akong marka sa bariles bago pa natin ito ilipat—ang markang lagi kong inukit sa mga gilid ng mga bariles ng alak at itinatabi para kunin ng mga kartero mo . Minarkahan ko lang ang pinakamagandang bariles ng panahon." Tumango siya. "Mukhang napatunayan na tayong magkasosyo, sa loob ng ilang panahon. 'Isang kapaki-pakinabang na palitan para sa ating dalawa, 'di ba? ' Siguro isang biyaya na sa wakas ay nagkita tayo, nang harapan, pagkatapos ng maraming taon, ngunit nakalulungkot sa ilalim ng napakasamang mga kalagayan."

"Ang Inyong Kamahalan? Si Cardinal Jean-Francois Blasi?" tanong ng lalaki, hindi makapaniwala. Itinaas ni Blasi ang kanyang mga kamay, nakaunat ang mga palad. "Ako siya—ang iyong tapat at dating tagapagbigay ng alak, na muling naglilingkod sa iyo."

Tumawa nang mahina ang mangangalakal. "Kung gayon, tila alam mo ang isang bahagi ng aking pagtatapat."

"Bago ko pa man sabihin." Umiling siya. "At madalas kong iniisip kung ano ang ginawa ng Cardinal na ito sa mga imported na produkto na ipinagpalit ko sa kanya."

Naghubad si Blasi ng isang mahabang tangkay na bulaklak na papel mula sa isang kalapit na plorera, at nakataas ang kilay na sumagot sa kanya, "Tulad ng maaaring alam mo, ang Kolehiyo ng mga Kardinal ay isang kalipunan ng magkakaibang pag-iisip. Kailangang makuha ng isa ang tapat na suporta ng iba paminsan-minsan—mga regalo at iba pa. Bilang isang "mangangalakal, sa palagay ko ay naiintindihan mo ang ibig kong sabihin," inikot ni Blasi ang bulaklak, habang nakangisi, at kumindat sa kanya.

Humagpak ng tawa ang mangangalakal. "Hindi ka mas magaling kaysa sa akin, dahil sa iyong papel dito."

"At hindi ako kailanman nag-angkin nang ganito kalaki. Gayunpaman, ang mga araw na iyon ay patay na at ang aming mga gawa ay matagal nang nakabaon nang walang tala. At kahit ngayon, ni ang maluwalhating Santa Sede, ni ang mahisteryal na maharlikang taga-Genoa ay walang napapansing anumang hindi naitala—kapwa sila ay nasanay sa labis na kasaganaan." ng lahat ng bagay." Mahina ang ngiti ng Kardinal, habang sinusuri ang mga talulot na papel ng bulaklak gamit ang kanyang mga daliri. "Ganito ang kawalang-pakialam na pagkabalug ng mga luklukan ng lahat ng dakilang awtoridad, hindi ba?"

Naamoy ni Blasi ang sira-sirang bulaklak at hinipan ang alikabok mula sa mga talulot nito. "Ngunit tila may katulad na kasawian na dumanas sa ating dalawa. Hindi na ikaw ang mayamang mangangalakal na aking nakilala; at hindi na ako ang matalinong Kardinal na iyong naalala." Inihagis niya ang bulaklak sa sahig at pinagkrus ang mga kamay sa likuran niya. Umayos siya ng sakong. "Ah, pero baka may makita kang kakaiba sa isa sa iyong mga ipinuslit na inangkat na Genoese na ngayon ay nasa Palasyo ng Kanyang Kamahalan—isang kakaibang tripod na kagamitan para sa pagluluto ng itlog. Naglalaman ito ng dalawang lamparang langis, na may mga asul na dragon na nakapinta rito."

"Naaalala ko ang isang kagamitang tulad nito—isang *Itlog Window*, na bininyagan mismo ng Kanyang Kamahalan—tatlo sa mga ito noong huling pagtungo ko sa Marseilles. Tinipon ng aking tagapaghatid ang mga ito dahil sa kanilang pambihirang halaga—ang tanging dahilan kung bakit niya tinanggap ang mga ito bilang kalakalan. Pinagpatong ng mangangalakal ang mga unan sa headboard at itinayo ang sarili. "Kung gayon, isang regalo ito sa Hari, hindi ba?"

Lumapit si Blasi sa side table.

"Hindi naman talaga—mas higit pa, bahagi lang ito ng isang palitan."

"Para saan?"

Tumawa si Blasi. "Kung alam mo lang: Para makasiguro ng isang hukbo."

"Isang hukbo?" Tinitigan siya ng lalaki nang mapangutyang tingin. "At ako ay isang nagliliyab na pulang kabayo. Ngunit, sabihin mo ang lahat."

"Kung sasabihin ko sa iyo ang lahat, tiyak na hindi ka maniniwala sa akin." Isinubsob ni Blasi ang dalawang kopa sa lababo. "Marahil ay maaari na tayong uminom ngayon?" Ipinaabot niya ang kanyang pagtanggap sa mangangalakal, na kumuha ng tasa at nagsabing, "Oo, marahil ay paalisin ang lagnat—at kung pahihintulutan ito ng mabuting Panginoon, kahit ang Kamatayan mismo." Nag-toast siya kay Blasi at nilagok ang kalahati ng kopa.

“Argh!” ungol ng mangangalakal, habang tumutulo ang alak sa kanyang balbas. Naamoy ni Blasi ang sarili niyang kopa at humigop mula rito. “Ang mapait,” reklamo ni Blasi, sabay tapik sa kanyang mga labi. “Gaano na katagal nabuksan ang alak sa init ng araw?”

“Simula noon, Avignon. Matapos marinig ang balita tungkol sa pagdating ng salot sa Avignon, nagmadali ako para ikarga ang kariton. Nakalimutan kong takpan ang bariles.” Pinunasan ng lalaki ang kanyang mga labi sa kanyang manggas. “Pinatay ito ng araw,” pagtatapos ni Blasi.

Sinakal ng mangangalakal ang natitirang laman ng kaniyang kopa, yumuko sa mesa, at nilagyan muli ng laman ang kaniyang tasa. “Buweno, ang mga namamatay ay hindi umiinom para malasahan,” sabi niya habang sumasandal sa mga unan at muling nag-toast para sa Kardinal.

Itinaas ni Blasi ang kanyang kopita, nilunok ang huling alak nang may matigas na mukha. “Gayundin ang mga patay,” ungol niya. Isinawsaw din niya ang kanyang kopita sa lababo para lagyan muli ng alak.

“Hindi mo naman talaga inaakalang mamamatay ka na, ‘di ba?” tanong ng mangangalakal sa kanya, habang tumatawa. Tumingala siya at nakita ang isang medyo seryosong titig—isang ekspresyon na lubos na taos-puso. Natunaw ang kanyang ngiti at sa sandaling iyon, marahil ay nakakita si Labatut ng binhi ng kabaliwan, na naihasik na sa pari na ngayon ay nakatayo sa kanyang tabi. Inalis ng mangangalakal ang kanyang tingin at pinagmasdan ang itim na bintana. Pagkatapos ay bumulong siya nang nakataas ang noo, “Buweno, umaasa akong mamamatay din ako gaya mo sa huli; inaamin ko.” Nag-toast siya sa direksyon ng pari at uminom ng isa pang tasa. Pagkatapos ay isinawsaw niya muli ang kanyang kopita sa mangkok ng alak. Umungol siya.

“Lumalala ang aking kalagayan.” Pinunasan niya ang pawis at yumakap nang malalim sa mga unan, hinimas ang kanyang kopita gamit ang dalawang kamay at ngiti, marahil, tulad ng gagawin ng isang sabik na batang naghihintay ng kwento bago matulog. “Kaya, sabihin mo sa akin ang tungkol sa hukbong ito na iyong nakuha at kung ano ang hindi ko paniniwalaan tungkol dito. Oh, at ang tungkol sa iyong mga sugat sa binti, kung maaari ay maging mabait ka

Lumingon si Blasi at naglakad-lakad sa silid, nilampasan ang paanan ng kama at inapakan ang bulaklak na papel. Gayunpaman, ang kanyang mga mata ay sumulyap sa sahig at sa kanyang nakaraan. “Aba, napagtanto ko...” “Hindi na mahalaga iyon ngayon. Hindi naman ganoon kasagrado ang isang lihim na hindi kayang ipagtapat ng isang patay sa isang naghihingalo.” Mas lumakad pa siya nang kaunti, habang malalim ang pagmumuni-muni.

Pipilit ng mangangalakal, “Sige, sige! Baka sakaling mamatay ang naghihingalong mangangalakal na ito bago pa man umamin ang namatay na Kardinal!” Lumingon si Blasi. Nagkatitigan sila at nagtawanan.

“Mabuti,” sabi ni Blasi, “Una itong nagsimula sa Avignon—sa Château Rouge, kung saan ako nasaksihan ang isang kamangha-manghang palabas.” Naglakad-lakad si Blasi sa silid dala ang kanyang kopita, habang pinagmasdan ang mangangalakal habang ibinabahagi niya ang kanyang matalik na pakikipag-usap sa multo ng kanyang yumaong kapatid—ng kanyang pag-aatubili na patayin ang isang kapwa Kardinal upang

kumuha ng mga hindi kapani-paniwalang sikreto mula sa Santa Sede—ng kanyang tusong panlilinlang upang nakawin ang mga pahinang mahigpit na binabantayan na naglalarawan sa mga paraan ng paggawa ng mga pintuan patungo sa Impiyerno—ng kanyang mahusay na

orquestrasyon ng isang sabwatan laban sa isang walang kamalay-malay na Papa na nagbigay sa kanya ng karapatang magpanatili ng isang hukbo ng Hari —ng kanyang walang kapantay na pagkubkob sa isang pinatibay na Abbey, na may kaunting pagkawala ng buhay—ng ang kanyang mga demonyong nagpapalaya na wawasak sa lahat ng hukbo ng Inglatera—at, ang tuluyang pagsira ng kanyang mga plano sa pamamagitan ng kawalang-ingat ng isang mapangahas at kasuklam-suklam na Kapitan. Paminsan-minsan, gumagalaw ang mangangalakal upang magsalita, ngunit kinukuha ni Blasi ang kanyang atensyon gamit ang parehong nag-aalab na apoy ng walang humpay na talumpati tulad ng ginawa niya, noong nagsisilbing napakahusay na tagapagsalita na kadalasang nangingibabaw sa mga pulong ng Kolehiyo ng mga Kardinal. At sa lahat ng ito, pinupuno ni Blasi ang kanilang mga tasa hanggang sa maubos nila ang lahat ng alak sa lababo.

Pinag-isipan ni Labatut ang pinagmulan ng kaniyang ngayo'y tumitinding pag-aalala at nahanap ang salarin. Kahit na tila napakaliit nito, ngunit kahit gaano pa man ito kaliwanag para sa kanya, isang bago at hindi natural na kislap ang nagmula sa tingin ng Kardinal—isang kakaibang kislap na hindi niya napansin noong una. Tila pinagmamasdan siya ni Blasi mula sa dalawang magkaibang direksyon, na may matang nakatitig sa kanyang balikat at isang matang masama na nakatitig sa kanyang kaluluwa. Naramdaman niya na ang puting matang iyon ay nakatingin sa loob niya, at sa lahat ng dako nang sabay-sabay.

Sandaling lumabas ng silid si Blasi dala ang walang laman na lababo ngunit bumalik na may dalang isang magarbang pitsel na may tatlong paa na puno ng alak. Kahit na inilalagay niya ito sa ibabaw ng mesa sa dulo, dali-daling lumayo ang mangangalakal at maingat na lumayo sa kanya. Nagkunwaring hindi napansin ni Blasi, dahil abala siya sa pagpuno at pagsisiyasat sa tasa ng maysakit , at nang may pag-iingat na marahil ay nagpapahiwatig na ang alak ay isang tiyak na dosis ng gamot. "Kaunting dagdag pa nito ay dapat mabawasan ang mga mas malinaw na ekspresyon ng iyong karamdaman," sabi ni Blasi nang may kumpiyansa ng isang practiced physician. Iniabot niya ang buong kopa at isang nakakaakit na ngiti sa kanyang tila nakahiga sa kama na pasyente. Gayunpaman, tinitigan lamang siya ng mangangalakal. "Kunin mo ang tasa," giit ni Blasi, "Uminom ka rito. Lunukin mo ang iyong paghihirap." Gayunpaman, ang mga mata ng mangangalakal ay lumibot sa silid na parang naghahanap ng mabilis na pagtakas. Sa mahinang liwanag ng kandelabra, nakita ni Blasi ang mga butil ng pawis na tumutulo sa noo ng lalaki . "May lagnat ka dahil sa sakit mo. "Kumalma ka at sundin ang salita ko. Iginiit kong uminom ka habang may lakas ka pa para makapaghanda ng isang tasa." Mas yumuko si Blasi sa kama. "Kunin mo na!" tahol niya, ayaw pansinin ang namamagang bilog ng ihi sa kandungan ng kanyang bisita .

Sumirit ang alak nang ihampas ng mangangalakal ang kopa mula sa kanyang kamay. "Lumayo ka— hindi na ako iinom kasama ang mga katulad mo!"

"Kung ano ang gusto mo," mahinahong sagot ni Blasi, inayos ang sarili at pinunasan ang mga patak ng alak sa kanyang damit. Tumalikod siya at itinuan ang pansin sa pagpuno muli ng kanyang sariling tasa.

"Nakalulungkot, kailangan kong patuloy na uminom kasama ang mga katulad ko; at sa lalong madaling panahon, ang tumitinding sakit ng iyong humihinang kalagayan ay hihingi sa iyo na gawin din ang gayon." Nang may buong

tasa, bumalik si Blasi sa kanyang itinakdang pwesto at tumayo sa tabi ng bintana, binigyan ang lalaki ng sapat na espasyo upang kumalma. Inubos ni Blasi ang kanyang tasa, ginugugol ang kanyang oras sa panlabas na walang pakundangang pananalita at sa isang litanya ng abnormal na pagmumuni-muni at nakakatakot na propesiya, na hindi nararapat kahit sa mga taong hindi gaanong nakatuon sa simbahan, lalo na sa isang Kardinal ng Kolehiyo.

Nagpatuloy si Blasi sa isang bulong lamang, ang kanyang mukha ay nakadikit sa salamin ng bintana, nagkukunwaring nakakakita nang matalas sa tinta ng gabi at pinag-aaralan ang patuloy na daloy ng mga nagdaraan na may salot; "Tingnan mo sila, lahat ay naglalakad na parang isang hanay ng mga bangkay. Patay na sila —lahat sila. Tingnan mo kung paano sila nahihirapan sa kanilang kawalan ng pag-asa; hinihimok lamang ng magagandang alaala at pangmatagalang pangarap." Bumuntong-hininga siya nang malalim, ninanamnam ang kanyang mga alaala bago nag-alok ng isang hindi pangkaraniwang koneksyon na sinamahan ng pananaw at pagbabalik-tanaw; "Sa unang pagsikat ng araw, mas marami pa tayong matutuklasan sa kanila na nangangarap sa tabi ng kalsada; may mga busog na ngiti, hubad na sarili, at mga langaw na naglalaro sa kanilang mga mata. Kung alam lang nila ang katotohanan tungkol sa kanilang sarili, titigil na sana sila sa pagkukunwaring buhay at hindi mapakali. Tingnan mo sila, naglalakad—nagkukunwaring nabubuhay. Sa kamatayan lamang nila mauunawaan ang kabuuan ng kanilang kalagayan; na sila ay mga hangal dahil sa pagsisikap na mabuhay sa isang mundo kung saan ang Kamatayan ay hinabi sa mismong tela ng disenyo nito. Sa huli, walang kahulugan sa lupa ang mananatiling sagrado. At ano pang higit na kabutihan ang makakaligtas sa mga pag-asa at pangarap kung ang lahat ay mawawala sa mga tulad ng mga langaw?"

“Hindi ako naniniwalang pari ka,” reklamo ng mangangalakal. “Sino ka?”

“Sino ako?” natatawang sabi ni Blasi. “Kung ikukwento ko sa iyo kung paano nangyari iyon, malalaman mo kung sino ako. Nagsimula ang lahat, simple lang.” Pagkatapos ng isang sandaling katahimikan, tumikhim siya at nagsalita; “Noong bata pa ako, nakakita ako ng isang masiglang hanay ng mga langgam na umaakyat sa gilid ng isang malaking puno kahit na ang mas matataas na sanga nito ay nasusunog ng isang kamakailang kidlat. Habang paakyat ang haligi sa puno, nasunog ang mga langgam at natumba sa lupa. Natanggal ko sila mula sa balat ng kahoy, ngunit marami pa ang sumunod sa parehong landas. Dumura ako sa kanilang dinaraan, ngunit umikot sila sa paligid ng laway at nagpatuloy sa kanilang pataas na pagmartsa. Dinurog ko pa ang ilan sa kanila, umaasa na ang iba ay agad na makakaramdam ng panganib at tatalikod, ngunit, gumapang pa rin sila sa paligid ng mga patay at nagpatuloy sa kanilang pag-akyat sa apoy.” Umiling si Blasi at natawa. “Sa aking parang bata at medyo hangal na misyon na iligtas ang mga langgam na iyon mula sa apoy, isang natumbang sanga ang nabali ang aking binti at muntik nang kumitil ng aking buhay. Ang sandaling iyon ang pinakamaganda ng akin, hanggang sa kaibuturan ng aking kaluluwa, kahit na baguhin ang takbo ng aking kapalaran—mula sa pagiging kabalyero, tungo sa akin, bilang isang obispo.” Pinitik niya ang kanyang mga daliri. “Mula sa isang pangyayari ng mga langgam, tungo sa isang Kardinal ng Kolehiyo, kilala mo na ako ngayon kung sino ako.” Tumalikod si Blasi sa bintana at hinarap ang mangangalakal, naghahandang iharap ang kanyang sarili nang nakabuka ang mga braso—na may mapagpakumbabang kilos. Sa halip, sa isang kalasingan, natisod siya sa mesa sa gilid,

bumagsak ang plorera nito sa sahig. Nabitawan niya ang kanyang kopita at bumagsak patalikod, nabasag ang salamin ng bintana bago isinandal ang sarili sa pasimano. Ang kanyang mga mata ay nakapako sa kanyang paanan, kung saan ang mga piraso ng basag na plorera ay nakakalat sa mga punit-punit na bulaklak na papel.

"Mga langgam na namamatay—umph— mga langaw na naglalaro—umph." Pangungutya at ungol ng mangangalakal habang nakaupo sa gilid ng kama, suot ang kanyang mga bota.

"Hindi mo kailangan ng sapatos," sabi ni Blasi, habang papalapit sa kanya. "Kailangan mong magpahinga. Anong ginagawa mo?"

"Manatili ka!" Tinuro siya ng mangangalakal at sumigaw, "Dumistansya ka !"

Natigilan si Blasi, habang naglalakad. "Bakit kailangan mong magbihis ulit?"

Inayos ng lalaki ang kanyang damit. Mula sa ilalim ng pawisan at magulo na buhok, nanatili siyang isang matang nakatitig kay Blasi habang umuungol, "Para maitama ang mali. Kailangan ko nang umalis sa manor na ito ng kasalanan—at sa nagpapanggap at mapanglait na espiritung ito na sumasamba sa kanyang sarili bilang ang kagalang-galang at tanyag na Kardinal Blasi!"

Pinagmasdan ni Blasi ang pitsel na porselana na may palamuting pintura, na may makintab na ibabaw ng maliliit na asul na bulaklak at masaganang imbakan ng hindi ginalaw na alak. Tinanong niya, "At ano ang kahihinatnan ng ating kasunduan?"

Napangiwi ang lalaki dahil sa sakit ng lumalalang kondisyon niya. Sinuklay niya ang buhok niya patalikod at tumingin nang direktso sa Kardinal. "Sa iyo— mga paninda ko; kariton ko; kabayo ko—lahat ng ito. Ako lang ang kailangan ko para sa aking pupuntahan."

Nakita ngayon ni Blasi ang lalaki bilang isang estranghero—isang ibang-iba na tao kumpara sa mangangalakal na kamakailan lamang niya nakilala. Tila may mga pasa at pamamaga ang lalaki, na parang paulit-ulit na binugbog; at sa eksaktong mga anggulo ng liwanag ng kandila, ang kanyang kakaibang mga tampok ay kumikinang sa pantay na kinang ng pawis. Sa kabuuan, ang kanyang ulo ay tila unggoy, na may kakila-kilabot na nakalubog na mukha.

"Tingnan mo," bulalas ni Blasi na may bahid ng pagkasuklam, "Mamamatay ka habang nagsasalita ka! Wala nang ibang lugar na mapagtataguan. Magpahinga ka na!

Tumango ang mangangalakal at pasuray-suray na lumapit sa pinto. "Makatitiyak kayo na gagawin ko iyon—nang payapa, at walang kasama ang Kasamaan." Lumabas siya ng silid, maingat na bumaba sa bukas na hagdanan, at dumulas sa mga bato sa dingding upang suportahan ang kanyang mga hakbang. Sumunod si Blasi sa kanya, iginiit na matulog na ang lalaki. Ngunit hindi pinansin ng mangangalakal ang mga pakiusap ni Blasi at nagpatuloy lamang, tinutuya siya sa bawat hakbang pababa; "Ang panginoon ng aking bahay ay si Kamatayan! Buhay ako, ngunit patay na ako! Nakikipagsabwatan ako laban sa Kanyang Kabanalan at sa Simbahan! Isa akong mamamatay-tao ng mga Kardinal, Abbot, at mga prayle! Binubuksan ko ang mismong mga pintuan ng Impiyerno! Tara na't maglaro tayo sa mga langaw sa kanilang mga mata!"

"Wala akong sinabing ganyan!" sagot ni Blasi. Idinikit niya ang baba sa dibdib at hinanap ang kanyang malabong alaala bago nagtanong, hindi makapaniwala; "Sinabi ko ba iyon?" Huminto siya sa isang hagdan at isinabit ang kanyang puno ng kopita sa tabi niya, habang pabaya na nagwiwisik ng alak sa kanyang damit. "Na tayo 'baka makipaglaro sa mga langaw?" Isinandal niya ang mabigat na ulo sa pader at suminghot ng hagigkik. "Marahil ay nilunod ng alak ang aking mga pandama. Patawarin mo ako; makabubuti kung mag-ingat ako sa aking dila." Pagkatapos ay sinugod niya ang mangangalakal, na walang tigil na nagpatuloy sa paglalakad, at hinawakan ang kanyang braso. "Hindi! Wala na akong sasabihin pa. Halika; kailangan mong bumalik sa silid!"

Humiwalay ang mangangalakal sa nakaharang na kamay ni Blasi, umalis sa hagdan, at naglakad sa kusina bago sumandal sa apuyang bato. Hinanap niya ang kanyang kinaroroonan at natagpuan ang kanyang mga gamit, na nakasalansan nang husto at natatakpan ang halos buong silid. Sa kabilang daan, isang nagliliyab na lamparang langis ang nakapatong sa ibabaw ng kanyang bariles ng alak at ang kumikislap na apoy nito ay nagbigay ng kakaibang ginhawa sa magulong espasyo. Nakatitig siya sa mga lumulutang na anino ng sahig habang pinagalitan niya si Blasi nang may di-tuwirang akusasyon; "At ang iyong mga binti ay magaling na ngayon kung kailan karamihan sa mga tao ay mamamatay dahil sa mga ganyang pinsala. Paano kaya, baka—ah; oo—dahil hinahangad ng langit ang kabutihan para sa iyo!

Natisod ang lalaki sa sahig at mabilis na gumapang sa mga dilim—sa maraming paliko-likong daan, sa isang labirintong sarili niyang ginawa. Nilamon siya ng kadiliman, at tanging ang boses niya ang natira para sumigaw, "Saint Denis, takpan mo ang daan ko! Takpan mo ako!"

Sumigaw si Blasi sa direksyon ng boses ng mangangalakal, "Mula kanino o ano ang dapat niyang itago sa iyo? Maghanda ka! Pinalala ng salot ang iyong karamdaman." Natigilan si Blasi pagkatapos siya, habang iniinom ang kanyang alak. "Bumalik ka, sabi ko!" Ang mga malabong tambak ay gumuho sa pagitan ng kanilang mga sarili sa isang crescendo ng magkakaibang tono habang ang mga kaldero at kawali ay naglalabanan, at ang mga salamin at porselana ay nabasag sa mga batong pandigma. "Nakikita kita riyan! Manatili ka sa iyong sarili!" Nababaliw ka na !

Tumalon ang lalaki mula sa isang madilim na sulok at umikot gamit ang pala, ang talim nito ay tumatama lamang sa mukha ni Blasi. Ang mahinang kinang ng talim nito ay nakakumbinsi kay Blasi na iangat ang kanyang mga kamay—at ang kanyang kopa. Itinutok ng mangangalakal ang kagamitan sa mukha ng pari, na nagpapakita ng determinasyon. "Huhukayin ko ba *ang iyong* libingan ngayong gabí?"

"Hindi na kailangan," sagot ni Blasi, habang sumusuko. "Hindi ko na ba ihahanda ang sa iyo, gaya ng gusto mo?"

"Hindi na kailangan! Lumayo ka sa akin," sabi ng mangangalakal.

Kumurap si Blasi at umatras ng ilang hakbang bago pinunasan ang laway ng mangangalakal mula sa ilalim ang kanyang mata. "Tulad ng nais mo, Monsenyor Labatut. Ang ibig kong sabihin ay wala kang masamang balak."

"Kasabwat ka ng Diyablo, sa pagkukunwaring pari, ikaw nga," ungol ng mangangalakal, sabay tusok ng talim kay Blasi at itinulak ito paatras, sa mga nagkalat na tambak ng

kalat sa sahig.

Natisod si Blasi nang alanganin sa ibabaw ng iba't ibang pagkain, ngunit nagawa pa rin niyang pigilan ang pagkatapon ng kanyang kopa. Dali-daling tumakas ang mangangalakal sa kanto, mabilis na tumatalon sa mga kalat, habang mabilis na pumipila patungo sa likurang pinto ng chateau habang nagreklamo. "Itago mo lahat ng iyan—bawat natapon na pampalasa; bawat basag na kutsara, at bawat mapait na patak ng alak! Akin lang ang maliit na kagamitang ito," ungol niya, habang itinataas ang pala. Sa kanyang maikling paglingon, maaaring mas maliwanag pa ang puti ng kanyang mga matang natatanaw kaysa sa liwanag ng lampara. "Oo nga!" pagsang-ayon ni Blasi sa nabaliw na mangangalakal; "Sa iyo ito; gaya ng sabi mo! Kunin mo na."

Lumingon ang lalaki at natigilan sa kanyang kinatatayuan. Nagkatitigan silang dalawa nang matagal para maramdaman ang nakakabagot na ugong ng mga kuliglig sa gabi ng tag-araw, at ang nakasusulasok na init at nananatiling amoy sa loob ng bahay.

Huminga nang malalim si Blasi at binasag ang katahimikan; "Kaya, ano ang balak mong gawin sa pala?" Humigop siya ng alak, nagpalitan ng tingin sa talim ng kagamitan at sa matalim na titig sa kabaliwan ng lalaki na dulot ng sakit.

Sa wakas ay napatawa nang may pag-aalala ang mangangalakal. "Hindi, Monsenyor; hindi ka tao ng Diyos. Ang isang nalulunod na aso ay makakatagpo ng mas malaking pangako ng langit kaysa sa isang taong nasa libingan na inihanda mo para sa kanya! Nakikita kita bilang pinakamasamang demonyo, itinatago ang iyong magkasanib na dila sa ilalim ng isang anyo ng kabanalan habang ikaw ay nananatiling walang pigil sa paghabi ng iyong kasamaan." "Ako ang sinasabi ko," sabi ni Blasi. "Ako ang mismong Kardinal na tumulong sa iyo sa iyong mga nakaraang pakikitungo." Itinuro niya ang bariles na gawa sa kahoy. "Ang mismong bariles na iyon ay nagmula sa Dakilang Silong ng ang Palasyo ng Papa, kung saan ako ang tanging tagapangasiwa nito." Pagkatapos ay itinutok niya ang kanyang kopa patungo sa mangangalakal, na parang nag-iisang tagapag-alay ng tinapay para sa kanya. "Kahit mapait, kilala ko ang partikular na ubas na ito sa lasa nito; hindi ito pangkaraniwang uri. Higit pa rito, kilala ko ang aking sarili bilang isang tao ng Diyos at Pransya; gaano man ako kakila-kilabot sa mga taong may karamdaman o—mga nalulunod na aso—gaya ng gusto mong sabihin. Dahil diyan, ang aking alok ay nananatiling tapat—na itatanong kita nang may bawat paggalang, ritwal, at panalangin na inaasahan mo mula sa sinumang batikang pari."

Tiningnan ng mangangalakal ang kaniyang nakakalat na mga paninda, tila pinag-iisipan ang alok, na parang narinig niya ito muli. Ibinalik niya ang atensyon kay Blasi at iniharap ang pala nang mas malalim. nang may pagbabanta. "At?"

Sa pamamagitan ng isang mahinang sinag ng liwanag na sumira sa mga anino at bumalot sa sahig, napansin ni Blasi isang maliit na kabayo sa gitna ng mga nakakalat na probisyon—mga piraso ng pigurin na porselana ang nakakalat sa mga batong pandigma, dahil natapakan ng mga paa. Isang maliit na ulo ng maputlang kabayo ang nasa tabi ng sakong ng bota ng mangangalakal. Tulad ng mangangalakal, lumingon si Blasi at sinuri ang parehong magulong kapaligiran, tila muling itinuon ang sarili sa isang mas malaking larawan habang iniisip niya ang agad niyang natipon bilang isang

indibidwal at tila mahiwagang estado ng paikot at satirikal na mga reperensya. Isang malaking pagbabago sa mga pangyayari, naisip niya, na ang laruang porselana na ngayon ay basag na ay isang naunang regalo sa kanyang pamangkin, na nakuha niya sa mga lihim na transaksyon ng mga ipinuslit na kalakal mula sa mga barkong Genoese at, na malamang ay nagmula sa mismong mangangalakal na nakatayo sa harap niya. Gayundin, ang bariles ng ngayon ay mapait na alak ay walang alinlangang nagmula sa mga nakaraang hindi direktang pakikitungo ng mangangalakal sa kanya, noong regular na nagpuslit si Blasi ng mga bariles mula sa mga tindahan ng silong ng palasyo ng papa kapalit ng mga bihirang import, na ginamit niya pagkatapos para sa barter sa kolehiyo at suhol sa politika—mga bihirang import *na* katulad ng sirang pigurin ng porselana sa Malayong Silangan.

"At? Ano kung gayon? Tigilan mo na 'yan," sigaw ng mangangalakal, habang nakapikit, na parang pinipilit si Blasi na ibunyag ang sadyang hindi mahahalatang mga detalye ng kontrata ng isang gawa-gawang Faustian o kasunduang likha ng demonyo.

Nilibang ni Blasi ang parang-usig na pagyayabang ng lalaki gamit lamang ang isang pagod na ngiti at isang mataray na tono sa kaniyang huling tugon; "At— gagamitin ko ang iba pang mga salitang iyon sa paglilingkod sa iyo. Tatal, paano mo pa matatagpuan ang langit kung wala ang aking panalangin sa ibang salita?" "Gamit ang mga salitang mala-demonyo at masasamang salita? Ah! Gaya ng hinala ko," bulalas ng mangangalakal, sabay turo ng pala patungo sa Kardinal. Ngunit si Blasi ay nakatayo, hindi natitinag; walang imik na nakatitig sa sirang kabayo; nawala sa alaala ng isang binata na dating mas mabilis lumipad kaysa sa sinumang anghel—at marahil ay may ganitong lakas kaya't napansin ito ng isang mabait na hangin at tinangay siya palayo. lahat ng iyon ay alam ng batang lalaki, bilang isang mundong nawasak kasunod ng isang masama at di-makadiyos *na 'pestinense'*.

Kinagat ni Blasi ang kanyang labi; tumango siya nang walang emosyon. "Naku, kailangan kong ipilit na umalis ka na sa manor na ito at sa mga lupain nito. Maaari mong dalhin ang kagamitan at anumang iba pang madadala mo; gayunpaman, ang kabayo at ang bariles ng alak ng Kanyang Kabanalan ay maiiwan bilang mga ikapu at ari-arian ng Banal na Sede."

"Hindi ko kailangan ng kabayo! At baka malunod ka sa alak—iwasan mo na sa amin ang paghihirap ng iyong kasuklam-suklam at di-mapapatawad na sarili," ungol ng lalaki.

Huminga nang malalim si Blasi at itinaas ang isang kilay. "Wala nang *paalam*, umaasa akong mahahanap mo ang iyong daan, 'di ba?"

"Talaga, gagawin ko," reklamo ng mangangalakal, habang ibinababa ang pala. Umatras siya patungo sa pinto at binuksan ito mula sa likuran niya. Isang malamig na simoy ng hangin ang bumalot sa silid at sumilay ang banayad na amoy ng ulan. Humuni ang mga kuliglig sa di kalayuan. "Mayroon akong libingan na huhukayin habang ako ay "May kakayahan ka. At huwag mong tangkaing sumunod sa akin." Isang kislap sa kalangitan sa gabi ang sandaling nagpakita sa kanya na parang isang anino lamang para kay Blasi.

Tiniyak ni Blasi sa mangangalakal. "Huwag kang mag-alala, *Monsenyor Labatut*. Nakapagdesisyon na ako "Manatili ka rito, nilalamon ng sarili kong mga gawain." Itinagilid niya ang kanyang kopita at sinuri ang antas ng kawalan nito. "Para malunod pa nga sa mga iyon."

Pinanood niya ang mangangalakal na nagbabalat ng mga hibla ng buhok na nababalot ng pawis sa kanyang mukha, isinabit ang pala sa kanyang balikat, at humakbang papasok sa gabi. Maingat na sinundan siya ni Blasi hanggang sa pinto bago nakasandal nang walang gana sa hamba ng pasukan. Inikot niya ang kanyang kopita, itinaas ang isang bahagyang nag-toast patungo sa kanyang paalis na panauhin, at napangiwi habang umiinom. ang mga huling lagok ng nadungisang alak. Bumuntong-hininga siya nang dumagundong ang kulog.

Tila nakita ng mangangalakal ang kanyang kilos— sumigaw siya pabalik kay Blasi. “*Oui! Salut, Diable!*” Muling pumasok si Blasi sa château at sinigurado ang pinto sa likod, malaya ang kanyang isipan sa lahat maliban sa isang punong lababo at isang bakanteng kama, na parehong balak niyang gamitin bilang panghabambuhay na pagpapakasasa.

Sa labas ng château, ang naghihingalong lalaki ay naglakad-lakad sa mas matataas na damo, inaalís ang mga sirang hibla ng sapot ng gagamba, mga punit-punit na bahay-uod, at mga matinik na dawag, habang nananalangin siya sa Diyos, kay Hesus, kay San Christopher, at sa bawat iba pang pinagpalang martir na maaaring may taingang makinig sa kanyang pagsusumamo para sa patnubay. Nakatalikod sa kalsada, itinuoon niya ang kanyang lugar sa likuran ng bakuran ng manor at nagtungo sa isang misyon na itinakda sa kanyang sarili, na natitised patungo sa madilim na abot-tanaw ng isang hindi nagalaw na kagubatan—para sa kanya, ang kamatayan ay naging isang personal na bagay na ngayon, hindi dapat ibahagi sa sinuman maliban sa kanyang sarili at sa Diyos. Sa kasamaang palad, tanging kidlat lamang ang nagbigay-liwanag sa kanyang daan, ang dating liwanag ng mga bituin ay ngayon ay napipilitan sa likod ng mga ulap ng isang paparating na bagyo. At sa ilalim ng nagngangalit na kalangitan, isang kumpas ng mga kislap ng langit ang nagpakita ng isang pares ng matataas, mahusay na pagkakagawa, doble ang tahi, berdeng bota, kumpleto sa mga tassel ng cuff at mga metal na pangkabit, na pawang isang lumalaking dagat ng maitim na daan kalaunan ay nalunod.

Ito ang una at huling pagkakataon na pinalad si Cardinal Blasi na masiyahan sa marahil matagal nang nakatakandang harapang pakikipag-ugnayan sa dating kilalang mangangalakal, si Jean-Baptiste Labatut; ang dalubhasang tagapamagitan ng pinakamahuhusay na inaangkat na alak mula sa Malayong Silangan at mga piling alak na nakilala ng Pransya.

~*~

Kamatayan at pagkawak ang lahat. Ang lumalalang salot ay kumalat sa bawat lungsod at bayan sa France, pinatahimik ang kanilang mga pusong komunal gamit ang mapanira at walang humpay na presensya nito. Ang mga mababang magsasaka ay kumilos bilang mga magulong residente, winasak ang buong mga nayon, habang niyayakap ang isang karaniwang walang saysay na paniniwala: na walang kasamaang mananaig sa France hangga't sila ay may sapat na lakas ng loob na sunugin ang bawat lungsod nito. Gayunpaman, ang salot ay kumilos sa loob ng mga magugulong grupo na parang isang sunog sa kagubatan, na iniwan silang kasingitim ng

abo ng mga gusaling kanilang sinunog.

Dahil sa desperado na magbigay ng liwanag sa mga sanhi at pinagmulan ng Dakilang Salot, noong Oktubre ng 1348, pinulong ni Haring Philip ang mga kilalang fakultad ng Unibersidad ng Paris. Kaagad, isang halal na konseho ng maraming disiplina ang nagpulong, nagtalakay nang may ritwal na lihim, at ibinigay ang kanilang mga natuklasan kay Philip sa isang dokumentong tinatawag na, ang *Treatise of the Paris Consilium*. Natukoy ng sama-samang pagsisikap ang ilang posibleng sanhi ng salot, kabilang ang pagkakahayan ng mga planeta, mga singaw sa ilalim ng lupa na inilabas mula sa mga lindol, at mga nakalalasang partikulo na dinadala ng mahalumigmig na hangin mula sa mga nabubulok na latian. Gayunpaman, ang komentaryo ay isa lamang koleksyon ng mga haka-haka na halos walang nagawa upang ibunyag ang isang sanhi o lunas. At kahit na ang Diyablo ay wala sa mga detalye ng dokumento—kahit na ang Kasamaan ay wala sa canon ng mga sanhi nito—ang klinikal na pagpapaliwanag ay isang karapat-dapat na pagtatangka upang tugunan ang tila biglaan at mahiwagang pag-iral ng patuloy na lumalalang kasuklam-suklam na ito. Hanggang ngayon, halos sampung milyong Europeo ang labis na nahuhumaling sa kamatayan upang magmalasakit sa mga sanhi. Tatal, sa huli, ang mga patay ay nanatiling patay—sa halos lahat ng bahagi.

Ang Black Death ay isang nagngangalit na apoy ng impyerno, na sumusunog sa ibabaw ng Europa at naglalagablab sa Sangkatauhan, na para bang isang punla sa ilalim ng isang matinding apoy. Tulad ng naglilibab na mga armas, ang sumusulong na mga linya ng Devil's Disease ay umabot sa mas malalim na lupain, umaabot sa hilaga at kanluran upang mahawakan ang mga malinis na teritoryo habang sinisiguro nito ang mahigpit na kontrol sa buong kontinente. Isa-isa at mula dulo hanggang dulo, ang mga bansa ay nagkulot na parang mga mapa na naglilibab.

Sumabog ang Espanya, na nag-iwan sa mas malaking bahagi ng mga lungsod nito na nalantad sa isang kakaibang konsepto—mga sementeryo na walang dumi. Sa tagtuyot ng isang matigas na tag-araw, binaha ng salot ang mga bayan nito at, sa matinding init, hindi matukoy ng mga residente nito kung sila ay pinagpawisan dahil sa init ng panahon o biglaang lagnat. Karamihan sa mga naninirahan dito ay maaaring sisihin ang init ng araw, ngunit kalahati ay hindi madaling maituring na pawis o singaw lamang ang mga bagong itim na usbong sa ilalim ng kanilang mga kilikili. Sa katunayan, ang salot ay isang mabilis at walang pinipiling berdugo; ang malulusog ay natutulog lamang upang mahiga nang matigas pagdating ng araw. At dahil sa matagal na tagtuyot at matinding init ng Espanya, ang malamig at malinis na tubig ay parang likidong pilak. Sa kasamaang palad, marami sa mga balon ng komunidad ang nahawahan ng mga labi ng nabubulok na kapitbahay. Ang ilan ay inakusahan ang mga Hudyo sa pagdumi sa tubig; at ang iba ay inakusahan ang mga Muslim; ngunit kakaiba, dahil sa isang apokaliptikong pangyayaring direktang naganap sa isang populasyon ng Sangkakristiyanuhan, iilan lamang ang sinisi ang Diyablo. Gayunpaman, para sa mga matatandang residente na masyadong mahina para umalis sa kanilang mga tahanan at nangahas na isaalang-alang ang kahit isang higop mula sa mga balon, ang pagpipilian ay kasinglinaw ng tubig na kanilang hinahangad—magpakonsensya sa sakit o umiwas sa dehydration. Gayunpaman, sa parehong kawalan ng pag-asa at desperasyon, uminor

mula sa kopa, nanalangin nang malalim, at sumama sa kanilang mga kapitbahay sa mga libingan ng lungsod na walang dumi .

Sa ibang lugar, ang mga bayan at nayon ng Inglatera ay bumagsak kasabay ng mga bayan sa Espanya. Kahit na may mahigpit na mga regulasyon sa daungan, ang salot ay parang magnanakaw sa gabi, na nagnanakaw ng daan. sa mga daluyan ng tubig at palihim na pagdaan sa mga daungan ng London at Bristol. Nang sumadsad, sumabog ang pagkalat. Ang mga manggagamot, pari, at pulitiko ay biglang tumalon palabas sa kanilang mga libingan; at tulad ng isang dagat ng mga ulseradong lemming, kalahati ng populasyon ng mga lungsod ay sumunod din. Noong tag-araw ng 1349, ang salot ay mabilis na kumalat sa hilaga, sinalanta ang kanayunan ng Ingles, at umukit sa masikip na mga lungsod ng Norwich at Chester habang ito ay sumusulong patungo sa Wexford, Ireland. Sa huling bahagi ng taon, ang Black Death ay nahawahan ang lahat ng mga lungsod sa pinakahilagang hilaga ng rehiyon , kabilang ang Edinburg, Scotland mga itim na singsing sa paligid ng mapupulang mga lymph node—na may mga bulsang puno ng mga posy upang itaboy ang pagkabulok, mahigit sa sangkatlo ng Europa ang humatsing at namatay.

Ang oras ay umikot na parang mga mata ng naghihingalo at ang mga araw ay sumunod na parang mga hingal ng tiyak na kamatayan. Iniiwasan ng mga kalalakihan at kababaihan ang mga bayan upang maghanap ng pagkain. Sa halip, sinuyod nila ang mga inabandunang bukid, nangaso ng mga hayop sa mga kagubatang hindi pa nagagalaw, at naghalughog sa mga batis sa bundok, desperado sa kanilang mga pagtatangka na makakuha ng sapat na pagkain upang mabuhay sa panahon ng taglamig. Nagtago ang mga pamilya sa likod ng mga pinto, na minarkahan nila ng pula sa labas, at sinigurado ang mga ito sa loob gamit ang mga tambak ng mabibigat na bato; mga kagamitang pang-bukid na nakasandal sa magkatabing mga pader bilang mga sandata na handa na. At nang dumating ang taglamig, maraming residente ng gitnang France ang masyadong abala sa mga pinto bilang posibleng pasukan, hindi gaanong pinapansin ang katiyakan ng kanilang mga kisame.

Hindi nakarating ang mga demonyong Gatestone ng Abbey sa nilalayong destinasyon ni Cardinal Blasi—ang lungsod ng Calais sa Pransya at ang hukbong Ingles na nananakop dito. Sa halip, dahil lamang sa kadiliman ng pagsapi ng demonyo, ang mga lumilipad na estatwang chimera na ito ay naggala-gala sa kalangitan ng Pransya sa gabi, kumakalat palabas kasama ang pantay na pagkalat at makapal na ambon, at kalaunan ay umabot sa mga gilid ng nayon ng *Murat*, kung saan bumagsak ang mga ito sa mga bubong na pawid bilang isang paghampas ng pagkawasak.

Ang bigat ng pangyayaring sumira sa nayon ng Murat ay pinakamabisang masukat at mapahalagahan ng iilang miyembro lamang ng mga kampon ng ilalim ng lupa; ang mga nakatatanda at mas bihasang demonyo ng mga mapanganib na kaharian ng Tartarus, na siyang mga tagapangasiwa sa loob ng Palasyo ng Hades. Tunay ngang binigyan sila ng mga kalayaang lumikha ng marami sa mga hindi mabanggit na paghihirap ng Impiyerno. Ang mga demonyong ito na nagmamay-ari ng mga Grotesque na estatwa ng mga matagal nang patay na Grotesque na nakasakay sa katedral ay...

mga espirituwal na kathang-isip lamang ng mga isinumpang lehiyon ni Lucifael. Ang mga pigurang bato ay hindi hinimok ng kanilang dating laman at buto. Madali silang maihahambing sa wala nang iba kundi mga 'lumilipad na bato', na tinitirhan ng mga espiritu ng mga demonyo na naghahagis ng kanilang masasamang kaluluwa sa bahagyang nakompromisong portal ng Gatesstone, habang ang kanilang tunay na mga sarili ay nakakulong pa rin sa Impiyerno, dahil dalawa lamang sa tatlong Gatestone na bumubuo sa Dakilang Selyo ang '*nabuksan*' mula noon. Sa madaling salita, hangga't nananatiling sarado ang Cancelli Monastery Gatestone, gaano man humina ang Dakilang Selyo, nagsisilbi pa rin ito sa kanyang banal at nilayong layunin; at ang mga demonyong ito sa ilalim ng mundo ay maaari lamang manggulo sa mundo sa anyo ng mga espiritong sinasapian, mga multo, mga asul na diyablo, incubi, succubi at mga masasamang katulad nito. At sa lahat ng incubi at succubi na itinaon sa Impiyerno—at marami sila—si Lucifael ang naghari bilang *Reyna ng Succubus*, bilang pangunahing tagapagpahirap at espirituwal na makikiapid, na inihahagis ang kanyang wangis at masasamang pagnanasa sa natutulog at walang kalaban-labang mga Anak ng Tao, at nag-iwan ng mga lehiyon ng mga anak nina Eljo at Elioud na tinawag na mga diyos, na may laman at buto sa lupa, na nakakalat sa buong mundo sa Kanyang masamang kalagayan. At kaunti lamang ang Kanyang pagnanais bilang ina na tiyakin ang Kanilang kaligtasan—sa halip, tulad ni Lazaro, iniwan Sila upang pangalagaan ang Kanilang sarili. Ang sarili o mapatay sa di-maiiwasang pagsikat ng unang liwanag.

Gayunpaman, hindi pa rin nasiyahan ang Impiyerno. Sa paglipas ng mga panahon ng isa na namang impiyernong taon, ang salot ay bumalot sa Gitnang Pransya na parang isang mala-langit na pabalat. At sa pinakamadilim na oras ng pagtitiis nito Sa presensya ng Abbey, ang nagbabagang hamog at ang gumagala na mga Grotesque na gawa sa bato ay umangkin ng patuloy na lumalawak na saklaw ng peste at pagkawasak. Nangyari nga, noong huling bahagi ng 1350, nasaksihan ng bawat residente ng mga nayon ng *Vic-sur-Cere* at *Saint-Flour* ang mga kakila-kilabot ng mga demonyong parang kimera na nagkukumpulan sa kalangitan sa gabi na parang takip ng mga uwak. Naghiyawan at naghiwa-hiwalay ang mga taga-nayon; gayunpaman, ang pangmatagalang mga ekspresyon ng takot, na maaaring asahan na mapangalagaan sa mga labi ng kahit isang mukha ng biktima, ay kapansin-pansing wala sa bawat patay na naninirahan—walang ulo—wala ni isang bungo ang nahiwalay sa iba pang nakakalat na labi. At ang mga malawakang pagyurak na ito ay halos hindi nasabi, kung hindi dahil sa kawalan ng totoong ulat at dahil sa kawalan ng pakialam ng komunidad sa kamatayan. Tatal, ang bawat lungsod, bayan, at nayon ay nabibigo sa sarili nitong paraan at ang amoy ng mga ito ay nagsilbi lamang na babala sa isang migranteng nakaligtas sa salot na pumili ng isang landas na hindi gaanong dinadaan—upang maiwasan ang lahat ng pinagmulan ng mga mabahong amoy.

Gayunpaman, patuloy na nahuhulog ang laman at damit mula sa mga pinaputing buto, na nagmamarka sa paglipas ng mga araw ng isa sa mas matalinong mga plano ng Impiyerno. Ang *Dakilang Salot*, na nagsimula sa iisang ibon—isang nag-iisang kalapating Tsino na binuhay muli ng diyablo—ay nagawang lipulin ang mas malaking bahagi ng Sangkatauhan. Bigla itong dumating, lumipas ito bilang abo na nakalutang sa isang namamatay na hangin. Tulad ng isang labis na inihampas na espada o isang mabangis na ibinuhos na salamangka ng kasamaan, ang malawak na hanay ng kamatayan ng salot ay tumagos sa bawat ugat ng Europa bago bumalik sa puso ng

Tsina. At nang ang lahat ng barya ay natipon mula sa mga mata ng mga patay—nang ang huling mga alon ng Ilog Styx ay tumigil, ang salot ay nagdulot ng pagkabulok ng dalawampu't apat na milyong kalalalahan, kababaihan, at mga bata sa Europa. Sa Tsina, tatlumpu't limang milyong kaluluwa ang naglaho. Hindi mabilang na milyon sa mga kalupaan ng India at Africa ang inagaw mula sa buhay; lahat sila ay naging biktima ng *Ani ng Iitim na Mansanas* ni Lucifael . Gayunpaman, dahil ang mga tuyong bilang ay hindi laging nagpapakilos sa isang isipan na ihambing ang gayong mga mortal at makasaysayang proporsyon nang sapat na marahil isang wastong nailapat na pananaw—kung ang lahat ng patay na Europeo ay nakapatong-patong sa isa't isa sa isang karaniwang libingan, ang lalim ng lote ay lalampas sana sa tatlumpu't anim na raang milya. Higit pa rito, kung ang lahat ng patay na tao sa Tsina ay nagbahagi ng iisang libingan, ang lalim nito ay halos limang libo at tatlong daang milya ang lalim sa balat ng lupa.

Para sa Sangkatauhan, ang Dakilang Salot ay mas malalim pa sa isang anim na talampakang hukay—mas malalim pa sa di-masayod na takot—lumusbong ito hanggang sa Impiyerno, kung saan unang nabuo. At sa lahat ng naitala na mga nasawi, kalahati ng kilalang mundo ay gumulong at namatay nang ang isang mataas na pari ng Tao at ang kanyang nabihag na Grotesque ng *Lumilipad na Dragon Temple*, ng *Tatlong Malalaking Gorges* sa Gitnang Tsina, ay nangahas na buksan ang una sa tatlong selyo sa Dakilang Kailaliman. Nangyari ang lahat ng ito sa mas madilim na mga pahina ng Kasaysayan, gaya ng mga kapus-palad na bagay na palaging nangyayari.

[Tapusin ang Kabanata 12]

Ang akdang **pampanitikan** na ito ay nilikha **eksklusibo** sa pagtatalaga ng

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Nawa'y manatili ang kanyang pamana sa ating lahat —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~